

CORONICLE

(Korona Notları)

Göksel Altınışık Ergur

www.kaleminizi.com

SUNUŞ

Uzun bir süre ara verdikten sonra bir şevkle blog sayfama yazdım.

İçinden geçtiğimiz dönemin ne denli özel olduğunu, tarihe geçeceğini söyledim durdum. Yazın, dedim, ben yazmadım.

Fark ettim ki yaptığımız, yapmadığımız her şeyle o tarihi şu anda biz yazıyoruz. Her birimiz. Sonrası hangi tarihçinin kaleme aldığına, nerelerden notlar ve kayıtlar topladığına göre değişecek. O zaman tarihi yazan kaleme de almalı. Tarafsızca... İçinde yaşarken ne denli tarafsız olunabilirse...

Önceki deneyimim yineledi: Ben yazmaya disiplinle yaklaşıncaya hayat bana yazmaya değer anlar sundu. Belki de ben yazma güdüsüyle bütün duyargalarımı açtığım için onların zaten var olduğunu fark edebildim. Hangisi olduğu önemi değil, ben sonuca bakıyorum.

Yazdıkça yaşıyorum. Yaşadıklarımı ayzarken, yazdıklarımı yaşayabileceğim öngörüsüyle daha çok düşlerime, beklentilerime, tasarılarıma dalıyorum...

Bir süre önce dizgi yapmayı öğrenirken bu denli işime yarayacağını tahmin bile edemezdim. Birçok işi taçlandırma olanağı buldum. Şimdi kendim için kullanma zamanı. Bir gün internete erişim ortadan kalkarsa yazdıklarım kitap halinde de bulunsun istedim. Karınca kararınca, amatörce... Bu yüzden güzel.

Ritorna vincitor!

13.04.2020

Uzun bir sessizliğin ardından sesimi bulma zamanı, bulunca da seslenme...

Öyle çok şey yaşandı ki yazmadığım zamanda. Her biri yaşamın en derin noktasına dokunan, oradan duygular ve öğretiler getiren ve götüren olaylardı. Mücadele, kayıp, sevinç, gurur... İnsana dair ne varsa. Şimdi oturup yazmayı eksik bıraktığım yerden başlasam olmayacak. Çünkü onlar, bugünün gölgesinde kalmaya aday yaşanmışlıklar...

Son bir ayın dökümünü bugün yapmama yol açansa, yazının başlığı... Başından alıp oraya geleyim.

Bundan bir ay önce, Dünyada pandemi ilan edilmesinin üzerinden bir süre geçmiş, ama daha biz bunun neresindeyiz belli değilken o hafta boyunca birçok hasta gördüm. İçlerinde bu hastalık açısından riskli olduğunu düşüneceğim kimse olmayacak denli sorunsuz ya da sorunu basitçe çözebildiğim birçok hastamla karşı karşıya kaldığım anlar... Hafta sonunun sakinliğine, özellikle de her zamanki gibiliğine son derece hazır olarak kalan bir kaç mesai saatini de tüketiyordum. Bu sırada telefonum çaldı. Bir tanıdığım, yakınmaları nedeniyle gittiği hekim tarafından bir de benim görmem istenerek yönlendirilmiş. İşlerim bitsin öyle bakayım demem üzerine mesai saati sonrasına randevulaştık. Herkes gitmişti ki hastam geldi. Kısa sürede sorularıma aldığım yanıtlarla içimde kuşku doğdu, hemen bir maske bulup ona verdim. Özellikle hastanın maske takması daha koruyucu olduğundan... O gün zaten sürekli camı açık tutmuştum. Muayeneyi de hızlıca yapıp basit testleri istedim, akciğer röntgenini gördüm; kuşkum iyice arttı. Yatış için maskeli olarak

gönderip tomografi çekilmesini söyledim. Çok kısa süreler içinde hastamı serviste tomografi sonucu ile gördüm. Kuşkulandırmakta haklı çıktığım belliydi. Henüz COVID-19 olan hiç hasta görmemiş olsam da bu virüsün akciğerde yaptığı zatürrenin tomografi bulgularını yurt dışı yayınlardan öğrenmiş, aklıma yazmıştım. Hastamdan alınan örnek, Ankara'daki laboratuvara doğru yola çıkmıştı.

Öykü ve muayene bulguları ile olası vaka dediğim, tomografiyle de “kuvetle muhtemel” mertebesine çıkardığım hastama hemen ilaç başladım. Test sonucu ne gelirse gelsin ben zaman kaybedemezdim. Tedavi ne kadar erken başlanırsa o kadar iyiydi. Öyle de yaptık. Ama ben mesai saati bitip hastamın yatışının ardından yola koyulup eve giderken on dört günlük karantinaya hazır olmam gerektiğini biliyordum. Başlangıçta kişisel korunma önlemleri olmadan yaptığım hasta muayenesinin beni ne derece etkilemiş olduğunu bilemediğim için kendimi diğer insanlardan ayırmalıyım. İstanbul'dan birlikte geçireceğimiz güzel bir hafta sonu hayaliyle gelen eşim havaalanından bana telefon ettiğinde, ona gecikeceğimi ve böylesi bir durumla karşı karşıya olduğumuzu söyledim.

Sonra iki hafta boyunca ben evden meslektaşlarım ve halk arasında bilgi akışı için bir köprü olmaya çalışarak, video yapmayı öğrenerek halka ve hastalara yönelik kısa bilgilendirmeler hazırlamaya, kısa öykülerimi seslendirmeye, henüz yayınlanmamış kitabımdan öyküler okuyarak sosyal medyadan paylaşmaya koyuldum. Üretmekle, başkalarına yararlı olmaya çalışmakla kendimi sağalttım. Bedenen iyi beslenme, yeterli uyku, evde egzersiz gibi önlemler alsam da sürekli kendimi dinliyor, en ufak bir yakınmam olacak mı diye takip ediyordum. Kaygıyı kenara bırakmış ama önlemi elden bırakmamıştım. Bu sırada ev içinde “gönüllü ağırlaştırılmış” karantina uyguluyorduk. Eşimden uzak durmam, sevdiceğimi korumanın tek yoluydu. Virüsü en yakınımıza geçirmeyiz diye bir kural yoktu. Özellikle en yakınımızdakine bulaşması daha da büyük olasılıktı. Benim hastalanıp hastalanmayacağım belli değilken, henüz hastalığı hissetmezken de bulaştırıcı olabileceğimi bildiğimden onu korumalıyım. Kızımın üniversiteye giderken bıraktığı odaya yerleştim, ortak alanlarda maskeliydim, yine de hep 2 metre mesafeyi koruduk aramızda. Geceleri salonda dünyanın en iyi opera ve senfoni orkestralarının ücretsiz olarak izleyicilere açtığı gösterileri tutkuyla yutarcasına izledik. Her gece başka bir salonda, Newyork, Viyana, Berlin dolaştık. Üretmek ve sanat ruhumu, zihnimi besledi.

İlk anda daha savaş yeni başlarken ayağı burulup evine gönderilen savaşçı gibi hissettim. İçimi burdu; omuz omuza savaşacağım meslektaşlarım bensiz devam ediyorlardı. Gerçi onlardan, ilk hastayı tanıyarak onları uyarmış olmam, hazır olduklarını sansalar da aslında eksikleri olduğunu erkenden görüp önlem almalarını sağlamamla ilgili çok güzel sözler duymakla yatışıyordum. Üstelik tam onlar yorulduğunda karantinadan çıkıp dinlendirme olanağı bulacağımı düşünerek de

kendimi teselli ediyordum. Bu sırada, iş yoğunluğundan kaçırabilecekleri güncel bilgileri onlara iletmeye çalışıyordum. Destek birimi gibi çalışıyordum bir yerde. Öyle olsa da ön saflardaki ekibe katılmak için içim içime sığmıyordu. İlk tanı alan hastam iyileşerek taburcu olmuştu. Yakınlarından da hiç kimse hasta olmamıştı. Bu çok sevindiriciydi. Beni merak ediyorlardı. Hastalanmadan karantinamı bitirmem onlar için de güzel bir haber oldu.

İki haftadır ülke çapında büyük bir mücadele veriliyor. Dünya'yı ilgilendiren bir salgının, pandeminin içinden geçiyoruz. Bu sırada geçip gitmeyi dilemediğimiz tek an yok. Aslında tarihi bir döneme tanıklık ettiğimiz farkında olarak yaşıyoruz. Notlar almalıyız, diyorum herkese, asla unutmam dediklerimiz silinecek ister istemez, o gün yaşananların gölgesinde kalacak. O nedenle tarihe not düşmeliyiz. Çevremizde, bizde olan bitene bütün algımızı açmalı, duymalı, görmeli ve mutlaka anlamlandırmak için zihnimizin değerlendirmesinden geçirmeliyiz. Bu sürecin bize katacakları ya da götürecekleri büyük ölçüde bize bağlı. Ne yaşadığımız değil, onu nasıl yaşamak için dönüştürdüğümüzün ayrıntısında gizli. Yıllar sonra dönüp baktığımızda, ne hissedeceğimiz şu an hissettiklerimizden daha değerli. Ben umudu seçtim, gülümsemeyi; sonu değiştirmeyecek ama o zamana dek geçen zamanımı dönüştürecek.

Savaşmayı seçtim. Dışındayken daha kaygılıydım, ürkektim. Ama şimdi hastalara el uzatırken hem hastalığı daha iyi öğreniyorum hem de kendimi tanıyorum. Gücümü, sınırlarımı, o sınırları güvenli şekilde nasıl genişletebileceğimi... Bu sırada kazandığım küçüklü büyüklü zaferler oluyor. Beni sağaltıyor, kalkıp savaşa yeniden katılmamı sağlıyor. Tetkik sonuçlarını görüp de taburculuk zamanı geldiğini gördüğümüz hastalarımıza bu haberi müjde olarak vermeyi asistanlarımdan istiyorum. Ama, diyorum, müjde verdiğini bütün iliklerine dek hisset; onun sevinç tınılı sesine içine çek... Muştulamanın iyileştiren gücünü kendimde fark ettiğimden bunu yaygınlaştırmaya özen gösteriyorum. İyi geldiğini onların gözlerinde de görüyorum. Müjdenin öznesi ise zaten alıp başını uçuyor mutlulukla... Bulaştıra bulaştıra...

Bu savaşa beni uğurlayan eşim, Verdi'nin Aida operasından bir repliği haykırıyor her defasında: Ritorna vincitor! Etiyopya kralı olan babasının ordusuyla savaşacak olan sevgilisi Ramades için, Prenses Aida'nın söylediği aryanın adı: Galip dön! Prensesin çelişkili duygularını çok güzel yansıtmaktadır. Mısırlılar tarafından tutsak alınan ve Mısır prensesi Amneris'e hizmet etmeye zorlanan Aida ile Mısırlı bir savaşçı olan Ramades birbirlerine âşıktır. Babasının Aida'yı kurtarmak için gönderdiği Etiyopya ordusunu durdurma görevi Ramades'e verilmiştir. Aida, aşkı ile anavatanı arasında kalır. 'Babamın göğsünde olmak istiyorum,' derken 'peki aşkımdan nasıl vazgeçeceğim,' diye ağlıyor. Kanla boyanacak aşkı için korkuyor.

Elbette ben de galip dönmek istiyorum, bir savaşta her tür olasılığın farkında olup benim adıma endişelenenler olduğunu biliyorum. Açtım Aida operasını dinliyorum. Bedenime çok iyi bakıyor, ruhumu ve zihnimi ihmal etmiyorum.

O zaman galip geleceğim kesin... Kendim, sevdiklerim, sevenlerim ve hastalarım için...

Leontyne Price - "Ritorna Vincitor"
(Act I aria, recorded 1966)

"Ritorna Vincitor" - Violeta Urmana
(La Scala, 2006)

Blogger

5 Yorum

[Yorum formuna geç](#) [Pencereyi kapat](#)

1 – 5 / 5

Adsız dedi ki...

Kaleminden yine güzel bir iz bırakmışsın Gökselciğim. Okumaktan büyük zevk aldım. Nazan Çobanoğlu

13 Nisan 2020 08:12

Unknown dedi ki...

Yüreğine sağlık.

Geçmiş olsun.

Sen çok kişinin kıymetlisisin.

Allah seni korumuş, hep korusun inşallah...

13 Nisan 2020 08:50

Aşk dedi ki...

Yine çok güzel kaleme almışsınız yaşadıklarınızı bende sizi merak ediyordum yoğunluğunuzdan dolayı arayamıyordum olayı öğrenmiş olmak bir nebze rahatlattı ama yine de aklım sizde kendinize dikkat edin. İnşallah bir daha benzer durum olmaz dualarım sizinle. En kısa sürede görüşmek dileğiyle. Aşkla kalın♥

13 Nisan 2020 18:05

Hashus dedi ki...

Ablam elinize kalemınıza ruhunuza sağlık. Allah yardımcınız olsun. Evinize zaferle dönün inşallah. Sevgilerle...

13 Nisan 2020 18:32

Unknown dedi ki...

Çok değerli bir insan edebiyat öğretmeni bir meslektaşımın bu sabah paylaşımı olan gönderisi bu yazıyı okuyarak güne merhaba deme şansını yakalamış oldum. Ve sizi tanımış oldum.

Çok teşekkür ederiz.♥

14 Nisan 2020 01:10

Tarihe not düşmek

14.04.2020

Ah, nasıl yapabildim, bu kadar uzun süre nasıl susabildim?

Yoğundum, evet. Ama bu bir gerekçe olabilir mi? Yoğunlukta uyumayı ihmal ediyor muyum, uyanınca yüzümü yıkamayı, ellerimi yıkamayı (hem de sürekli), yıkadıktan sonra krem sürmeyi, sabahları hiç yapmazken kahvaltı yapmayı, kalabalık ortamlardan uzak durmayı ihmal ediyor muyum? İşimle ilgili yeni bilgilerin peşinde koşmayı, edindiğim bilgileri paylaşmayı ya da insanları uyarmak için bilgilendirme yapmanın değişik yollarını bulmayı da asla ihmal etmiyorum. Öğrenmeyi bıraktım mı? Mücadele etmeyi, yılmamayı kenara bıraktım mı? Hepsine hayır, kocaman bir HAYIR... O zaman yazmayı nasıl geri plana itebildim?

Üstelik böyle bir zamanda...

İçinden geçtiğimiz döneme “Turnusol Çağı” diyeyim var.

Öyle güzel ayırt etmemizi sağlıyor ki insanları, daha önceden tanıdıklarımızı, tanıdığımızı sandıklarımızı, tanımamakla eksik kaldıklarımızı...

Mesafeler fiziksel anlamda açıldı. Birbirini görmeler, yanına gelip gitmeler seyrelti, hatta kesildi. Yokluklarını hissettiklerimiz eleğin üzerinde kalıverdi. Ekip olduğumuzu bilmediklerimizle sıkı bir işbirliği başladı, ekibimizde olur sandıklarımızın esamesi okunmadı. Bu değer kaybına kişilerin kendisi neden oldu. Akla yatkınlaştırarak kendilerini bu mücadele sürecinin dışında tutanları, turnusol kâğıdının lifleri üzerine bırakıyorum. Kırmızı ya da mavi değil, renkleri silikleşti-

veriyor. Dünyamdan siliniveriyorlar. Saygı duymadığım kişiyi, yaşamımda neden tutayım? Gördüklerimle hayal kırıklığına düşsem de sonunda kırılacak o hayalleri kurmuş olmanın asıl hata olduğunu öğreniyorum.

Sosyal mesafe ve toplumsal hareket kısıtlaması kavramlarına kendi adıma harfiyen uyuyorum. En yakınlarımdan başlayarak çevremde böyle sorumlu davranan insanlar olmasından da büyük mutluluk duyuyorum. O kadar içime işledi ki bu önlemleri alarak yaşamak, eskiden kayıt edilmiş videolarda yan yana oturan, birbirine sokulan insanlar gördüğümde bile kaygı hissedip bunu nasıl yaparlar, enfeksiyon kapabileceklerini ya da bulaştırabileceklerini nasıl düşünemezler diye huzursuzlanıyorum. Benim gibi insanlar olduğunu da duyuyor, onları uzaktan gözlüyorum. Bütün bunlar bana bir yanılsama yaşıtıyormuş; geçen günlerde sokağa çıkma yasağı ilan edilince anladım. Bu yasağını duyar duymaz, ne olup bittiğini anlamaya çalışmadan son iki saati yiyecek, içecek, kuru yemiş ve ne yazık ki sigara almak için değerlendirmeye koşan, üst üste, dip dibe, kavgalı gürültülü bu alış verişlerini yapan, arabalarına atlayıp yolları tıkayan insanları görünce aklımı kaçıracağımı sandım. Kazandığımız küçük küçük zaferlerle koca pandemiye kafa tutarken üzerimize korkunç bir çığ kütlesi düştü gibi hissettim. Şimdi tek dileğim, aslında salgının hız kestiği bir dönemde, gerçekte enfekte olmayanların dışarı çıkma çılgınlığına kapılmış olması ve baş edebileceğimizin üzerinde bir bulaş yaşanmadığı için önümüzdeki haftaların bize korktuğumuz hasta yoğunluğunu yaşatmaması... Diğer bir dileğim de, bir daha böyle tedbirsizliklere tanık olmamak...

Güzel şeyler de oluyor. Hem de bol bol...

Operalarla büyümedim, hatta elli yaşına dek toplansanız en fazla beş opera ya denk gelmişimdir. Bunun kültürünü edinmedim, varlığıyla gönenmedim, yokluğunu fark etmedim. Son yıllarda bir hareketlenme vardı; olsa da güzel bir opera izlesem demelerim başlamıştı. Yine de olanak yaratmak için koşullarımı zorlamamıştım. Karantina zamanlarında dünyanın en ünlü opera kurumları önceki kayıtlarını ücretsiz erişime açtı. En ünlü operaları, evde oturarak izleyebilmek olanak dâhiline girdi. Filarmoni Orkestralarının en beğenilen konserleri de... Bundan yıllar önce eşime doğum günü armağanı aldığım bilgisayar görüntülerini duvara yansıtma cihazı tam da bu zamanlar içinmiş. Bizim karşı duvar, kocaman ve göz kamaştırıcı bir opera binasının sahnesine dönüşüverdi. Kalbimde çarpıntılarla kaç tane opera, konser izlediğimi saymadım. Yeni bir dünyaya daha doğdum sanki. Hatta en son iki tanesinde, artık kulağım farklı ve üstün tekniği, düet, trio, kuartet, kentet nüanslarını ayırt edebilir oldu. Ben yerimde duramaz hâle geldiğimde, bir de baktım seyirciler de çılgın alkışlarla kutluyor o anki aryaı... İnsan hangi yaşta olursa olsun, yaşamında yeni zevklere kapı açabiliyormuş.

İstanbul Üniversitesi'nde Sosyoloji Yüksek Lisansına başlamıştım. Zamanımı ayarlayıp derslere katılmak için uğraş veriyor, ödevler hazırlıyor, okumalar yapıyordum. Pandemi çıkınca seyahat kısıtlaması yanında benim çalışmalarım yoğunlaştı. Gidip gelmeler zorlaşacaktı. Ama sorunlar fırsatlar yaratabiliyormuş. On-line eğitim başlayınca dersler bilgisayarıma geldi. Canlı derslere katıldım, soru sordum, yanıt verdim, poliklinikte olduğum için kaçırdığım kısmını kayıttan izledim. Böyle devam edecek ve bu beni çok mutlu ediyor. COVID19 ile yatar COVID19 ile kalkarken zihnime sosyoloji üzerinden toplumu, felsefe üzerinden düşünce ve üslubu sokmak için bir olanak yakaladım.

Bir kez daha söylemek istiyorum: Ne yaşadığımız değil, onu neye dönüştürdüğümüz, kısıtlanma gibi görünen anlardan özgürleşmeler, sınırlarımızı genişletmeler çıkarıp çıkarmamız önemliymiş.

Yaşamak, bir özgürleşme deneyimine dönüşsün öyleyse...

Blogger

3 Yorum

[Yorum formuna geç](#) [Pencereyi kapat](#)

1 – 3 / 3

Muammer Kardeş dedi ki...

KÖPRÜSÜZLÜKTEN ÖNCE SON ÇIKIŞ

Hepimizin gözü önünde,göz göre göre geldi pandemi. Vura vura bir şeyler öğretiyor insanlara. Ben işin rakamsal ya da sağlık boyutunda değilim. İnandığım bir şeyi bu bahane ile paylaşmak istedim, o kadar. Bizim toplumda TUFAN ve KIYAMET kavramlarının karıştırıldığını düşününlerdenim. TUFAN başa çıkılmaz derecede zarar veren büyük doğa olaylarıdır. Tarihte bilinen en büyük tufan NUH TUFANıdır. Dünyamızın değişik yerlerinde yöresel tufanlar da yaşanıyor zaman zaman. KIYAMET ise "kıyam etmek"ten (ayağa kalkmak) gelen bir terim. Kıyamet olgusunu ezoterik (batını) olarak açarsak söylendiği gibi ölümlerin dirilmesinden çok DOĞRU BİLİNMENLERİN YANLIŞA ÇIKMASI..BAZI FİKİRLERİN AYAĞA KALKMASI OLARAK değerlendirebiliriz. Bunu şu örnekle sabitleyelim. Bazı inançlara göre kıyamet geldiğinde GÜNEŞ BATIDAN DOĞACAKTIR. Bunu şu şekilde yorumlamak yanlış olmaz sanırım. Doğru bilinenler yanlış olacak kıyamet geldiğinde.. "Bir olay ya da olaylar zinciri yaşanacak ..yeni bazı bilgiler ortaya çıkacak ve insanlık girdiği yanlış yoldan dönecektir." diyordu bir kitapta.. Bu iş için kırılma noktası olarak MAYA TAKVİMİNİN işaret ettiği 2012 yılı veriliyordu. 200.000 yıllık insanlık tarihinde yedi sekiz senelik bir sapma sapmadan sayılmaz, ihmal edilebilir. Bu KORONAVİRÜS belki de bir DÜŞÜNSEL KIYAMET. "Ben dünyanın sahibiyim!" hırsından BEN DÜNYAYIM. BEN EVRENİM. DÜNYAYA VERDİĞİM HER TÜRLÜ ZARAR ASLINDA KENDİME VERDİĞİM ZARARDIR geçiştir. Maddi çıkarlar için yok edilen habitatların sona erdirilmesi için bir bilinç oluşturma ortamı olabilir. Bilerek yok edilen sosyal dayanışmaların yerini alan BİREYSELLEŞMENİN, "GEMİSİNİ YÜZDÜREN KAPTAN" düşüncesinin hakim olduğu MAKYAVELİST YAKLAŞIMLARIN bir sonu olabilir. Bu tür yaklaşımların şimdiye kadar fark etmediğimiz (etmek istemedimiz) bir bedeli olduğunu görmemize sebep olabilir. Olmalı da.. Virüsün bunu başaracağına inananlardanım. O yettiğimiz değerler aslında olgunlaşma yolunda birer köprü. Zoru aşarken ,uçurumları geçerken kullandığımız köprüler silsilesi. O köprüler yok olursa, zaten dipte olan insanlığın temelli yok olması anlamına gelecek ki bu da TAM ANLAMI İLE BİR TUFAN olur ve insanlık altında kalır. Yeni bir NUH çıkar mı bilemem.. Bildiğim bir şey var. Bu virüs bize bir tabela gösterdi. KÖPRÜSÜZLÜKTEN ÖNCEKİ SON ÇIKIŞ.

Hepimizin gözü önünde..göz göre göre geldi bu salgın.. Vura vura bir şeyler öğretiyor. Öğretecek te.. Biz yeter ki öğrenmek isteyelim. MUAMMER KARDEŞ

15 Nisan 2020 00:08

Aşk dedi ki...

Süreci çok güzel özetlemişsiniz.. Gerçekten yaşananlar değil yaşadıklarımız değil dönüştürdüklerimiz bizi biz yapıyor. Herkes aynı gökyüzüne bakıp farklı şeyler görüyor. Herşeye güzel bir pencereden bakabilmemizi sağlıyorsunuz...Teşekkürler...Birlik olmak ekip olmak bu dönemde gerekli. Ve herkes aynı gemide de olsa aynı duyguları paylaşamıyor aynı özveriyi gösteremiyor.-Bu dönemde ben de hastalara aktif destek olabilmeyi istedim ama olmadı.-Ama zaten benden önce sizin gibi değerli hocalarıma ihtiyaçları var. Hakkınız ödenmez. İyiki sizin gibi gerçekten işini seveyen doktorlar var. Bu salgın bize doktorlarımızın, sevdiklerimizin ne kadar değerli olduğunu ve doğanın bize neler sunduğunu dışarı çıkmanın bile nimet olduğunu iyice gösterdi. Belki de bu kadar acımasız olan gözümüzü aç durmadan savaşan insanlara durun demek için geldi bu salgın ama malesef durumu iyi olmayan—diğer yazınızda dediğiniz gibi- kişileri de etkiliyor. İnşallah bu süreç biran önce biter ve sevdiklerimizle doğayla kucaklaşırız ve daha insani daha kardeşçe birlik beraberlik içinde yaşamayı öğreniriz. Dünyanın herkese yetebileceğini öğrenip başkalarının yerine geçmeye ve başkasının elindekini almaya çalışmaktan vazgeçeriz. siz bol bol yazın bizde okuyalım olaylara farklı bir açıyla bakalım sayenizde bir durup düşünelim ☺ Kendinize iyi bakın çok değerlisiniz. sizi çok özledim PUSULAM. en kısa zamanda görüşmek dileğiyle...

15 Nisan 2020 16:50

Unknown dedi ki...

Yüreğine ve emeğine sağlık Sevgili Göksel, Yazdığın ve paylaştığın için teşekkürler...

18 Nisan 2020 03:45

Umut üzerinden değişen yaşamlar

Biz de ülkemizde salgını durdurabiliriz.

15.4.2020

Yine bir öğlen arası... İzolasyon gereği kalabalıklar yasak, bir şeyler atıştırmaya en uygun yer odam. Daha önce hastalarımı baktığım, hikâyelerini dinlediğim, o hikâyelerin bir parçası olduğum yer. Birçok öykünün de ilhamını bana veren bu paylaşımları özlüyorum.

Uzun uzun hastalık öyküsü almayı, bu sırada sosyal ve psikolojik olanı dışarıda bırakmadan insanca ve hekimce bağlantılar kurduğum anları özlüyorum. Koruyucu giysiler, maskeler, siperlikler ardından hastalarımınla konuşurken, bunu kısa tutmamın önemini söylüyor, onlara açıklamalar yapıyorum. Kendinizi korumalısınız, diyorlar, siz bize lazımsınız... Belli bulgulara göre hastalığın tanısını koyuyor, etkili olduğu kesin olarak gösterilememiş ama yararlı olduğu düşünülen ilaçları uygulayarak belki de vücuda hastalıkla başa çıkması için zaman ve biraz destek sağlıyoruz. Tanı için karmaşık ve zorlu süreçlerimiz yok. Bütün dünyada uygulanan ve ilk kez karşılaşılan bir virüs söz konusu olduğundan el yordamıyla ilerlenen teşhis ve tedavi yöntemlerimiz var. Kısa aralarla güncellenen rehberlerle hemen hepimiz aynı şeyleri yapıyoruz. Bunların çoğu, Tıp fakültesinden mezun olmuş herkesin benzer düzeyde yapabileceği, özel bir uzmanlık gerektirmeyen işler. Yılların deneyimi, belki “klinik sezgi” denebilecek düzeyde nüanslar oluşturuyor. Onca zaman uzmanlaşmak, daha da alt uzmanlaşmak diye didinilmişken birden hepsinin anlamını yitirdiği, herkesin mücadelenin bir yerinden destek vermesinin zorunlu olduğu bir düzenlemenin içinde bulduk kendimizi. Bütün hekimlik pratiği değişti. Aslında yaşam değişti; o değişmiş, çok mu?

Bir gün yine eski günlere döneceğimize ilişkin umudum var. Hem de çok

güçlü... Eski derken, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilincindeyim. Dil alışkanlığı... Bu zamanlardan çıkarılmış derslerle, yaşamı yeniden inşa edebileceğimizi umuyorum. Umut, sonu değiştirmeyebilir, ama ona dek geçen süreci nasıl yaşayacağımızı değiştirecektir.

Değişen hekimlik pratiğimiz ve yaşamımız üzerine düşündüklerimden söz edeyim.

Salgın nedeniyle kendimizi korumamız bireysel nedenler dışında da önemli. Mesai arkadaşlarım birbirimize sürekli “Koru kendini, iyi bak. Aman hastalanma. Sen yoksan bir eksiz!” diyoruz. Bunun ne demek olduğunu iliklerimizde hissederek... Savaştan çekilmek zorunda kalan her sağlıkçı, geride kalanların iş yükünün artmasına, dayanma sınırlarının aşılmasına, hastalanma risklerinin şimdikiinden fazla olmasına yol açacak. Bunun için branşın ne olduğu önemli değil, her branştan arkadaşlarımızı yanımızda görmek istiyoruz, diyoruz. Ne kadar güçlü bir set çekersek, pandeminin savunma hattımızı geçmesi o kadar zor olacak. Durdurabileceğiz, hepimiz için, herkes için... Benim, herkes üzerine düşeni yaparsa bunu başaracağımıza dair umudum var.

Virüs, daha çok sosyoekonomik sınıfı açısından dezavantajlı kesimi etkiliyor. Çünkü çalışmak zorunda olanların; kalabalık iş yerlerinde ve daha az korunarak çalışanların; işlerine toplu taşıma araçlarıyla ve en kalabalık saatlerde gitmek zorunda olanların; küçük evlerde kalabalık yaşayan, kişisel korunma ekipmanı diye anılan en temel araçlara erişme şansı düşük olanların; beslenme, uyku, stresten uzak olmak gibi beden direncini yükseltecek temel gereksinimi karşılamaktan daha uzak yaşam biçimleri olanların o kesimde daha çok olduğunu biliyoruz. Hastalandıklarında hemen sağlık kuruluşuna gitmek yerine çalışmaya devam etmek zorunda hissettiklerini, ev geçindirdikleri için bu sorumluluğu kendi sağlıklarını hiçe sayma pahasına üstlenerek aslında hastalığı en yakınlarına yaydıklarını tahmin ediyoruz. Bu süreçte, toplumsal eşitsizliklerin sağlıkta da eşitsizlik yarattığı, bunun aslında toplumun tamamının sağlığını da olumsuz etkilediğinin farkına varılacağına dair umudum var. Geçim derdi olan, kendini ve ailesini güvence altına alınmış hissetmeyenlere, şunu yap, bunu yapma demek kolay, bunu sağlamak zor. Bireysel çabalarımız yanında sosyal devletin devreye girip alacağı önlemler bunlar. Bana en azından anımsatmak, bir yerde yine not düşmek düşüyor. Duyulur, benim gibi söyleyen yazanların vurguladıkları duyulur, zaten bilindiğine emin olduğum bu önlemlerin bir an önce alınması için adım atılır diye umuyorum.

Öte yandan sosyoekonomik açıdan refah sınıfında olanlar da hastalanıyor. Ne kadar çok kaynağı olsa da ağır seyreden hastalığı durdurmaya bazen hiçbir çaba, maddi kaynak yetmiyor. Kapitalizmin en büyük yenilgisi belki de bu salgın. Üretim yaparken doğayı düşünmeden kurgulanmış sistemler, atıklarıyla doğayı

kirleten endüstri, termik santraller, daha çok ve lüks arabalarla kirletilen havamız bin yıllardır kendini korumaya çalışan doğanın bize bir kez daha “Dur!” demesine yol açmış olabilir mi? Doğada yer alan bir virüs, mutasyon geçirip hepimizi böylesine savurabildiğine göre üzerinde düşünmeye değer. Bir çok mega kentte hava kirliliğinin çok düşük düzeylere inmesi, yıllardır unutulmuş kuş seslerinin duyulmaya başlaması, şu bahar günlerinde doğanın bize aldırmandan canlanmaya başlaması ve bizim ondan mahrum kalmamız bana bunun bir uyarı, hem de ciddi bir uyarı, olabileceğini düşündürüyor. Farkına varanların artacağını, doğayı yaşam evrenimiz olarak görmeye ve onu korumaya yönelik düzenlemelerin yapılacağına dair de umudum var.

Bütün bunlar, topyekûn toplumun sağlığını olumsuz etkiliyor, çünkü salgını durdurmakta zorlanıyoruz. Süre uzadıkça ekonomik, toplumsal ve psikolojik zararları da katlanarak artacak... Yeni hastaları erkenden saptamak, onları tedavi ve diğer insanlardan izole edebilmek, yeni hasta oluşmasını önlemek mücadelemizin en önemli kısmı... Bunun yanında birçok etmeni göz önünde bulundurmalı ve durup kendimize gelmek, geleceğimiz için daha farklı ve doğayla, yaşamla ve insanla dost bir düzene ihtiyacımız olduğunu görmeliyiz. Pandemi, dünya çapında salgın olduğuna göre bu uyarı bütün dünyaya. Kurtulmak için el birliği yapmalıyız. Yazının başından beri söylediğim gibi, bu umudu da taşıyorum. Biraz zorlansam da, zorluyorum bunun için kendimi. Çünkü yaşadıklarımın içindeki olumsuz olasılıklara ancak umutla direnebiliyorum.

Görünen o ki umut, bu mücadelenin her bileşeninde var. Adil, eşit, kardeşçe bir gelecekte kelimenin tam anlamıyla “insanca” var olabilmek için benim belki de tek dayanağım...

Ali Ergur ile “Pandemiye
sosyolojik bakış” söyleşisi

Blogger

2 Yorum

[Yorum formuna geç](#) [Pencereyi kapat](#)

1 – 2 / 2

Bırsen Yazan dedi ki...

Bizler de sizlerin yükünü hafifletmek için evimizin kaç adım olduğunu öğrendik
unuttuklarımızı hatırladık:
yoğurt yapıyoruz
ekmek
anne kurabiyesi yapıyoruz.....
dün "offf" dediğimiz günleri arıyoruz
Ama,umudumuz hep var.
"Yaşım 75
gönüm25
Yaşım la gönümü
edemedim eş..."
bu dizeler geliyor aklıma ve hayata daha çok asılıyorum çünkü hayallerim var.

Sağlıklar diliyorum☐

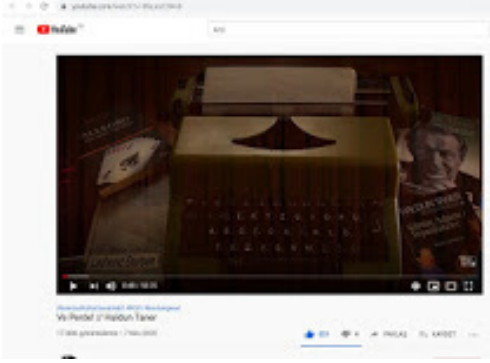
16 Nisan 2020 07:30 🗑

Unknown dedi ki...

Teşekkürler Sevgili Göksel.
Yüreğine ve emeğine sağlık.
Kendini koru ve diren.
Allah yardımcın ve koruyucun olsun inşallah...

18 Nisan 2020 03:48 🗑

Yorgunluk atarken yaşam amacını anlamak

16.04.2020

Öyle yorgun gidiyorum ki eve, kıpırdayacak gücüm olmuyor. Yine de bir gayretle kıyafetlerimi hiçbir yere değmeden çıkarıp güvenli şekilde kaldırıyor ve kendimi sabunun temizliğine bırakıyorum. Ne kadar yorgun olursam olayım tedbiri elden bırakmama gerektiğinin farkında olarak... En çok o zamanlarda insanın boş bulunarak risk alacağını bilinciyle...

Bugün kısa yazacağım. Öğlen arasında bir röportaj yapmam gerektiği için yazmaya zamanım kalmadı. Bu röportaj da Türk Toraks Derneği youtube kanalı için. Salgın döneminde insanları, son zamanda sağlıkçılar özelinde de meslektaşlarımı bilgilendirmek, uyarmak için çeşit çeşit videolar yapmayı öğrenmek zorunda kaldım. İlginç olan, ne zaman bir aksilik yaşasam onu aşmak için yeni bir teknik ayrıntıyı öğrenme olanağı bulmamdı. Benim kadar bilgisayar ve bilişimden uzak bir insan, bütünüyle bu işlerin ortasına düşüverdi. Pratik kazandım, hastanedeki iki işim arasında montajını hazırlıyor, diğer iki iş arası boşlukta youtube'a "dosyayı yükle" diyerek bir sonraki gelişime dek işlemin hazır olmasını sağlıyorum. Yürürken mesaj yazmayı, işleri öncelik sırasına sokmayı, olması gereken hiçbir işi dışarıda bırakmamayı öğrendim. Sorumluluk duygusuyla dört elle sarıldım. Bana bir katkısı da, üretmenin ve kalıcılık için bir şeyler yapmanın doyumunu oldu. Ayakta kalmamı, güçlü hissetmemi sağlayan bir yönü var.

Dün akşam da işten gelince her zamanki sırada önlemleri alıp ev yaşamına hazır hale geldi. O noktada artık pilim bitmişti. Gün boyu COVID-19'dan başka şey girmeyen beyin hücrelerime bir ziyafet çekmeyi istedim. Opera olmazdı; çünkü kendimi 17 Nisan gecesi Metropolitan Opera'da izleyeceğim Madame Butterfly'a

saklıyorum. Heyecanla onu bekliyorum. Benim ne aradığımı sezen eşimden geldi öneri: “Haldun Taner belgeselini izlemek ister misin?” Birden rahatladım, en çok ihtiyacım olanın böyle bir dinlenme seçeneği olduğunu hissediverdim. Yine sistem kuruluverdi ve karşı duvarı muhteşem görüntüler, arka plan müzikler ve anlatılar kapladı. İçimi hem huzur hem de çalkantı. Hatta hem hüzün hem de coşku. Türlü çeşit duygu da cabası...

James Abbott McNeill Whistler adını bu belgeselin daha başında, Haldun Taner aktarımıyla duydum. Plastik sanatlar konusunda derin bir bilgi dağarcığım olmadığından olabilir. Haldun Taner, İngiliz kökenli portre ressamın bir sözünü alıntılamış. Modeline “Bana bir kere daha gülümseyin, sonra dünyaya ebediyen gülümseyeceksiniz” dediğini... Bu ifade, tek başına bile dikkatimi çekse de, edebiyata, hele de öyküye bağlanmış olması beni can evimden vurdu: “İyi hikaye işte budur, bir hayat kesitini ebedileştirmektir.”

İşgal kuvvetlerinin Çanakkale’ye girdiği 16 Mart 1915 tarihinde dünyaya gelmiş olan Haldun Taner, 7 Mayıs 1986’da gözlerini hayata yumana dek ne çok olay yaşamış. Kolay mı Büyük Dünya Savaşı yıllarında ilk çocukluğu geçip savaş zorluklarını, sonrasında Kurtuluş mücadelemizin her aşamasını, Atatürk’ün devrimlerini, kurucu meclisi, Cumhuriyet’i, tek parti dönemini, okumak için hayallerle gittiği Almanya’da Nazi Almanyasının birçok aşamasını ve ardından tüberküloz hastalığına yakalanıp ülkeye dönmenin yıkımını, nekahet döneminde yazarlığı meslek seçme kararını, İkinci Dünya Savaşı’nı, Demokrat Parti yıllarını, bütün ihtilal ve darbeleri, “dingildek dengedeki iktidar çabaları”nı, ayrıntıda daha neleri neleri yaşamış. Belgeselin sonunda kendi ağzından, ona özgü ironiyle bunları sayıp “hayli ilginç panorama sunarak” kendisini, zihnini ve kalemini beslediği için hayata “ben doğum tarihim ve kuşağımdan memnunum” diyerek teşekkür edişini duymak bütününü boyunca beni etkisi altına alan anlatımda vurucu son noktayı koydu.

Öyle ya, biz de yaşadığımız “curcunaya” onun bakış açısından bakabilsek neler kazanacağız.

Söyleyerek başlıyorum: Ben de doğum tarihimden ve kuşağımdan memnunum. Bana sunduklarından yaşam dersleri devşire devşire yaşamaya devam edeceğim. Olan bitenin farkında olacağım, hatta onlardan besleneceğim. Son noktayı koyana kadar...

Teşekkürler, Haldun Taner. Bu ve daha birçok aydınlık an için...

Ve Perde! Haldun Taner belgeseli

Blogger: Kalemın İzi - Yorum Gnder - Google Chrome

blogger.com/comment.g?blogID=3178699444146428280&postID=7066750973636837153&isPopup=true

Blogger

6 Yorum

1 – 6 / 6

Ayşegül Atak Yayla dedi ki...

Bayıldım □□

16 Nisan 2020 14:42

Unknown dedi ki...

İşte harika bir doğumgünü hediyesi. Çok teşekkürler sevgili Göksel...

16 Nisan 2020 16:09

Unknown dedi ki...

İnsan yasadıkça nelere tanık oluyor:) Yasadıklarımızın bizi güçlendirmesi dileğiyle....

17 Nisan 2020 00:43

Unknown dedi ki...

Lütfen kendinize dikkat edin size her zamankinden daha çok ihtiyacımız var tedbirli olun lütfen sizi seviyorum

17 Nisan 2020 01:59

B Unknown dedi ki...

DR. İBRAHİM ORTAŞ, "MİZAH YAPMAK, SANAT YAPMAK, GÜNLÜK TUTMAK RUH SAĞLIĞI İÇİN EN BÜYÜK SİLAHTIR. FELAKET DÖNEMLERİNDE DUYGULARI KÂĞIT ÜZERİNDE DE OLSA YAZIYA DÖKEREK PAYLAŞMAK, SANAT YAPMAK, MİZAH YAPMAK EN BÜYÜK PANZEHİR OLACAKTIR." DİYEREK GENÇLERE GÜNCE TUTMAYI ÖNERİYOR. SEVGİLİ GÖKSELİN GÜNCELERİNİ KEYİFLE OKUYORUZ VE ONUNLA GURUR DUYUYORUZ ELBETTE. AMA İİİ. GÜNÇESİNE "Öyle yorgun gidiyorum ki eve, kıpırdıyacak gücüm olmuyor." DİYE BAŞLAYINCA BABALIK DUYGUSUYLA ŞAHSİMİN, ANNELİK DUYGUSUYA SEVGİLİ EŞİM İLE BİRLİKTE ÜZÜLDÜĞÜMÜZÜ BELİRTEREK SONA YAZACAĞIM YORUMU BAŞA YAZAYIM DEDİM:

Sevgili Göksel'imiz,

Ne kadar yorgun olsan da tedbiri elden bırakmama gerektiğinin farkında ve en çok o zamanlarda insanın boş bulunarak risk alacağı bilincinde olman iyi. Salgın döneminde insanları, son zamanda sağlıkçılar özelinde de meslektaşlarını bilgilendirmek, uyarmak için çeşit çeşit videolar yapmayı öğrenmen de iyi. Bu bağlamda üretmenin ve kalıcılık için bir şeyler yapmanın doyumu ile ayakta kalıp, kendini güçlü hissetmen tesellimiz oldu. Pilinin bittiğini hissettiğin noktada beyin hücrelerine ziyafet çekme yolunu bulmak sana özgü bir yetenek olmalı, kutlarız. Sevgili eşinin ne aradığını sezmeye ve rahatlatması, "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş" atasözünü anımsatıyor, öykü şöyle: Bir zamanlar Şenn adında çok zeki ve bilgili bir adam yaşamaktaydı. Bu adam bir gün kendisi gibi bilgin ve akıllı bir kız bulup evlenmek için atına atlayıp yola çıktı. Yolda bir adama rastladı. Adam köyüne gidiyordu. Şenn de adama katılıp birlikte yolculuk etmeye başladılar. Şenn adama sordu: "Ben mi seni yükleneyim, yoksa sen mi beni yüklenirsin?" Adam, "Bu nasıl söz? İkimiz de atlıyken birbirimizi nasıl yükleniriz?" diye yanıt verdi. Biraz ilerleyip köye yaklaştıklarında, Şenn biçilmiş ekinleri görünce tekrar sordu: "Bu ekinler yenmiş mi yenmemiş mi?" Adam iyice sinirlendi "Be cahil adam! Ekinini saplarıyla görüyorsun da yenip yenmediğini mi soruyorsun?" Köye varınca da bir cenazeye rastladılar. Şenn yine sordu: "Bu tabutun içindeki ölü mü, yoksa diri mi?" Adam öfkeyle yüzünü çevirdi ve "Senin gibi tuhaf ve cahil bir adam görmedim!" diye çıkıştı. Adamcağız, sorularına bir anlam veremediği bu yol arkadaşını o gün evinde konuk etti. Evde Tabaka adında bir kızı vardı. Kız babasına konuştu kim olduğunu sordu. Adam da onun kendisine sorduğu aptalca soruları sıraladı ve pek tuhaf bir adam olduğunu söyledi. Fakat kız "Baba, o adam tuhaf değil" dedi. "Birinci sorusu, 'Ben mi söze başlayayım sen mi?' demektir. İkincisi, 'Ekin sahipleri onun parasını yemişler mi acaba?', üçüncüsü de, 'Acaba bu ölü kendi adını yaşatacak evlat bırakmış mıdır?' demektir. Bunun üzerine adam, Şenn'in yanına dönüp soruların yanıtını aktardı. Şenn ise, "Bu sözler senin değil. Sahibini acıklar mısın?" devince, adam kendi kızı olduğunu söyledi. Şenn, "Ben iste böyle bir kız arıyordum" diyerek onunla evlenmek istedi. Anne babasının da rızasıyla Tabaka ile evlenen Şenn, kızı alıp ailesine götürdü. Çevre halkı da bu evlilik karşısında, "Vafeka şenn tabaka", yani "Kap kapağına uygun düştü" dediler. Çünkü "Şenn" su kabı, "Tabaka" ise kapak anlamındadır. Türkçe'mizde ise bu söz, "Tencere yuvarlandı, kapağını buldu" atasözüne dönüşmüştür.

DEVAM EDECEK...

18 Nisan 2020 08:51

B Unknown dedi ki...

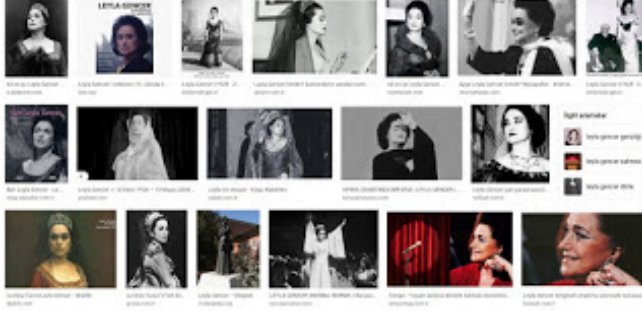
DEVAM...

Cumhuriyet dönemi Türk edebiyatının önde gelen yazarlarından biri olan, Türkiye'de epik tiyatro türü ve kabare tiyatrosunun öncüsü öykü, tiyatro ve kabare yazarı, öğretim üyesi ve gazeteci Haldun Taner, beni en çok zamanında geometri öğretmeniyle çatışan ve "İleride bana Geometrinin ne yararı olacak ki?" diyen bir öğrenci haberleri üzerine yazdığı "Geometrisiz Olmaz" başlıklı köşe yazısıyla etkilemiştir. İzlediğiniz belgeselinde Büyük Britanya kökenli, ABD doğumlu, kelebek biçimindeki imzasıyla tanınan Ressam James Abbott McNeill Whistler'den alıntıladığı "Bana bir kere daha gülümseyin, sonra dünyaya ebediyen gülümseyeceksiniz" sözü de mizah yönünü anımsattı, anlatayım da rahatlamana katkım olsun: Savcı, morgdaki üç cesedi incelemek üzere gelmişti. Birinci ceset sırtıyordu. Savcı nedenini sordu; "Milli piyangoda büyük ikramiyeyi kazandı, sevincine dayanamadı, kalp krizi geçirdi ve öldü", dediler. İkinci ceset de sırtıyordu. Savcı sordu; "Bu neden sırtıyor?" "Bunun da oğlu doğmuştu. Sevinçten kalbine yenik düştü." diye açıkladılar. Üçüncü ceset Temel'in kömür halindeki cesediydi. O da sırtıyordu. "Bu neden öldü?" diye sordu Savcı; "Efendim, buna yıldırım çarptı." dediler. "Peki, neden sırtıyor?" "Fotoğrafını çekiyorlar sanmış."

Sonunda sen de "Ben doğum tarihim ve kuşağımdan memnunum" diyorsan, bugünlerde üstümüzde olan Covid-19 belasından kurtulup da hedeflediğimiz 100 yaşını geçince bir gün hakkımızda "Bu tabutun içindeki ölü mü, yoksa diri mi?" diye soran birine "Diri!" yanıtını verecekler demektir inşallah...

Teşekkürler sana. Tüm yazıların için yüreğine ve emeğine sağlık...

18 Nisan 2020 08:52

Yaşamların yaşamlara dokunması

17.4.2020

İşte yine oldu, ben yazma disiplinime dönünce, hayat yazmaya değer olayları sıraya dizdi.

Belki de, yazmaya döndüğüm için anda kalmayı daha çok başarabildim. Ara dönemde önümden, yanımda, tam da orta yerimden geçenleri kaçırmıştım şimdi duruyor, bütün duyularıma sindiriyor ve yazıyor, yazıyorum. Yeniden anda olmak bana çok iyi geldi. Paylaşıyorum ki size de bulaşsın. Paylaşın ki yayılsın. Geçen gün bir arkadaşım, benim için bir sürü güzellik dilemiş ve şöyle sonlandırmış mesajını: Sana gelsin, sen zaten çoğaltır ve çevrene dağıtırsın... Bunu sizin desteğiniz olmadan yapamam, beraber yayalım mı?

Dün hastanede sıradan bir gündü. Hastaların covid olup olmadığına karar vermekle, olduğunu düşünüyorsam yatırmakla geçti. Yine birbiri üzerine titreyen ekip üyeleri ile uyumlu bir çalışma günüydü. En çok belirsizliklerin yorduğu süreç, değişmeden sürdü. Yorgun argın eve gelişi ve kendimi salondaki koltuğa atabilecek duruma gelme işlemleri de benzerdi. Sonrası şenlik...

Evin huzuru... Günün tatlı tatlı kritiğinin yapılması... Mutlaka gülünecek bir şeyler bulunması. Kahkahanın iyileştirici gücüne yürekten inananlardanım.

Yeni bir röportaj ve bu sırada bir kez daha başka zaman karşılaşmayacağım güzel bir insanlar dostluk köprülerinin inşası: Sevgi Kalayoğlu Beşışık ile. Hikâyesine dâhil olmak ve onu hikâyemin bir parçası yapmak... Elbette iyi geldi. İçindeki cevval haberci çıktı ortaya, beynimdeki nöronların (sinir hücreleriniz)

sinapsları (birbiriyle bağlantıları) son dönemde çılgınca arttı. Hemen bağlantılar kuruyor ve yeni bir projeye dökabiliyorum. Bakalım bu sınırı nereye dek zorlayacağım?

Gece geldiğinde ise harika bir sürprizle aydınlandı karanlık. eşimin bana önerisi: Leyla Gencer-İKSV belgeseli

Adını duyduğum, La diva Turca (Türk diva) olarak anıldığını bildiğim, ölümünden sonra küllerinin boğazın serin sularına bırakılmasını vasiyet etmiş, o sahne ile beni çok duygulandırmış bu olağanüstü kadını çok iyi tanımıyordum doğrusu. Belgesel bu kaybımı telafi etti. Gerçekten çok iyi hazırlanmış olan anlatı, Leyla Gencer'in hayatını hemen her yönüyle, tanıklıklar ve duygusuyla aktarmayı çok iyi başarmış.

Ağlamamak için kendimi zor tuttuğum, tutamadığım, kahkaha attığım, hınzır hınzır güldüğüm, kıskandığım, çok kıskandığım, çok fazla kıskandığım yerler oldu. Sürekli kendisini geçme uğraşı, ama bunu yaparken de içini kaplayan kaygıyı kendisine güç vermesi için ehlileştirmesini aklıma yazdım. Çok şanslıymış diye düşündüm. Ama işini şansa bırakmamış, çok çalışmış. Kendi yaşam ilkelerimden izler buldum ama onun düzeyine yetişmek için daha çok fırın ekmek yemem gerektiğini de düşündüm.

Sesiyle büyüledim, zekâsına hayran kaldım, disiplininin dersler çıkardım. Bir saatten biraz uzun zamanda bana bunların hepsini bahsetti. İyi ki yaşamış ve iyi ki yaşamı böylesine etkin bir şekilde gelecek nesillere aktarılmış diye aklımdan geçirdim. Yüreğim kanatlanmış halde son sahnenin zihnimde çakılı kalan görüntüsüyle bir süre kıpırtısız kaldım. Sonra doğru uykuya gittim. Rüyamda devam eder mi beklentisiyle. Sabah kuşlar kadar hafıftım; kim bilir rüyamda bana neler anlatmaya devam etti. Anımsamıyorum.

Beslenmeme özen gösteren sevgilim, zihnimi ve ruhumu da düşünüyor. Her akşam için başka ne sunabilirim diye hazırlandığını sanıyorum. Bugün için işi kolay, çünkü kaç gündür beklediğim Madame Butterfly gecesi... Newyork'tayız, Metropolitan Opera'da. Belki operanın hikâyesini, tarihçesini anlatmak için hazırlanıyordur. Ah, ne iyi olur.

Önümüz hafta sonu. Öğle yemeği arasında sıkışmazsa belki daha uzun yazarım. Belki yazar mıyım, demiyorum. Nefes almakla ilgili tereddüdüm olmadığına göre, yazmakla ilgili de olamaz.

Metin Çelikiz'in objektifinden.
Safranbolu'daki evleri

Leyla Gencer - La diva Turca

Blogger

2 Yorum

[Yorum formuna geç](#) [Pencereyi kapat](#)

1 – 2 / 2

Görkem dedi ki...

19 Nisan 2020 09:04

Dr. Utku dedi ki...

Leyla Genceri ben de tanımak isterim, teşekkürler güzel blog için

19 Nisan 2020 14:08

Birini suçlarken unutmayalım

18.4.2020

Hafta sonu, ama iş bitmiyor. Yazılacak, çizilecek ne çok iş var. Yetişme kaygısıyla. En azından odama kapanmış tek başıma yerken yazımı yetiştirme telaşıyla değil.

Bugün bir ilin valisi talihsiz bir açıklama yaptı. Zonguldak ilinin valisi. “Doktorlar bizi zora soktu, birbirlerine bulaştırdılar ve o yüzden halletmiştik ki onlar hastalığı artırıp bizi yordular.” ifadelerini kendi “üslubunca” söyledi. Bir televizyon kanalında... Bu nasıl bir bilinçsizliktir. Devleti temsil eden bir kişi, nasıl böyle gerçek dışı ifadelerle bir meslek grubunu, kendi içinden de birçok kişinin hastalanması ve ölmesi nedeniyle hem üzgün hem kaygılı olan insanları töhmet altında bırakır? Ne cüretle, sağlıkta şiddet sona ersin diye çığlıklar attığımız zamanda, yanlış bilgilerle ve genellemelerle hedef tahtasına bizi oturtmaya çalışır? Uzun zamandır bu denli hayal kırıklığı yaşadığım olmamıştı. Yazık, çok yazık... Özür dilerken bile aynı şeyleri söylediğini duymak içimi acıttı. Ben temsil ettiğim makam nedeniyle hakkında daha başka bir şey söylemeyeceğim, onun da temsil ettiği makamın ağırlığını bir an önce fark etmesini diliyorum.

Daha önce yazdım, önlemleri sıkı sıkı uyguluyoruz. Bir araya gelmeyip konuşmalarımızı uzaktan, maskeli, on beş dakikayı geçmeyecek şekilde, yine de seyreki yapıyoruz. Telefonla, internet toplantılarıyla işimizi görüyoruz. Uzun sohbetleri, çay kahve molalarını unuttuk. Yalnızlaşmaya razı olduk, çünkü bu salgından sağ çıkmaya çalışıyoruz.

İstisnalar her zaman olur. Algılayış, kavrayış, uygulayış farkları bütün

insanlar arasında var. Seyrek de olsa bu durumlarla karşılaştığımızda hemen uyarıyoruz. Bu süreçte önceden olandan daha da fazla ve sürekli şekilde bir birimizi uyarıyoruz. Gevşediğimiz, sıkıldığımız, tedbiri elden bıraktığımız an virüsün o fırsatı değerlendireceğini biliyoruz. Sağlık ordusundan kaybettığımız her insanın bizi üzmesi yanında geride kalanların iş yükünü artıracığının bilinciyle işimizi yapıyoruz.

Bu salgında annem ve babam Aydın'da 65 yaş ve üzeri toplumsal hareket kısıtlamasına yakalandılar. Aklım ve kalbim onlarda. İnsanlar fiziksel olarak ayrı olsa da, ruhlar ayrılası değil. Evden hiç çıkmıyorlar; en az 1 aydır. Gelmelerini sağlayabilirdim belki, ama anlamsız olurdu. Rahatları yerinde, çevrelerinde eski öğrencileri ve yakın dostları var, yardım gerektiğinde beni aratmıyorlar. Alış veriş yapmaktan başkası gerekli değil. Alınanlar evin dışına bırakılıyor. Bir süre orada kalacaklar ve sonra da eldivenle içeri alınıp yıkanabilecek olan paketler sabunla yıkanacaklar. Annem diyor ki en fazla bu ayrıntılar yoruyor. Haklı... Önceden üzerinde düşünmeden yapıverdiğimiz pek çok teferruatlı, meşakkatli işlere dönüştü. Biz salgın öncesi de marketten alınan pek çok şeyi yıkardık. Depo kırı diye bir şey var, diyerek. Şimdi onu tuttun, elini yıka, yok sen aç ben hiçbir yere değmeden alıp başka bir kaba aktarayım... İki kişi bu işle epey bir meşgul olmak zorunda kalıyor. Annemlere meşgale oluyor... Tatlı tatlı çekişerek... “Aman Mustafa, sen de hiç dikkat etmiyorsun...” “Yahu Nuriye Hanım, fazla titizleniyorsun...” “Titizlik değil, tedbir; bak kızımız her seferinde bizi uarmıyor mu?” Evet, her telefonda sıkı sıkı tembihliyorum, çocukken onlar bana yaparken kızarmıydım acaba? Anımsamıyorum. Sözü dinler miydin bilmiyorum. Ama onlar benim sözümü dinliyor. Evden çıkmıyor, önlem alıyor ve hepimiz için hayatta kalmaya dikkat ediyorlar.

Annem âlem kadın... Evde oldukları sürece örgü örüyordu. İpleri bitmiş, onu aldırarak kimse, aldirabileceği yer olmayınca durmuş düşünmüş. Yarım bir paspas varmış, öncelerden kalma. Onu söküp ipini kullanmış. Yeniden malzeme sıkıntısı çekince aklına gelmiş. Projelendirmiş. Bilgisayar kurdu babama söylemiş. Beraber yün firmasına e-mail yazmışlar. Evden çıkamadıklarını, nasıl ip alabileceklerini sormuşlar. Biraz sonra aranmışlar. Arayan kişi, yardım yapılmasını istiyorlar sanmış. Annem, “Yok kızım, parasını vererek almak istiyoruz. Siz hesap numarası verin, yatıralım.” diye yanıtlamış. Annem bir daha bu işle uğraşmak gerekmesin diye istediği renklerden yedişer çile yün sipariş etmiş. Şimdi kargo bekliyorlar. Gelince üç gün dışarıda bekler, sonra kaldığı yerden devam eder. Son ördüğü yelek-cekete-kazak karışımı eserini (gerçekten tam uyduğu bir kategori yok, doğaçlama cinsinden ve ipin yettiği oranda) bize görüntülü aramada gösterdi. Kızım kapıştı. Özge'de kaldı ihale... Kapıdan geçen bir kargo aracı görürsek göndermeye çalışalım dediler. Eve gelip almıyorlarmış. Annem ve babam el ele verip bir yolunu bulurlar, eminim.

Kızım da salgına kendi evinde yakalandı. İçimde özlemi ince bir sızı... Kokusunu özledim. “Ama gelme,” diyorum, “köyde, kimseyle temas etmeden kalabiliyorsun. Şimdi senden daha güvende olan yok ailemizde.” Seyrek olarak alış-verişe gidiyor, fiziksel mesafeye dikkat ederek topluca alıyor alacaklarını. Eve getirince yine aynı merasimler. Kendine bakabiliyor olmasından gurur duyuyorum. Beslenmesine özen gösterecek şekilde üşenmeden, hevesle yemekler yapmasından... Derslerine disiplinle katılmasından, çalışmasından, tasarımı ilgili imdat dediğim yerde koşuvermesinden... Onun için endişelenmek zorunda olmamaktan dolayı huzurluyum. Ona tembihlediğimden daha azını yapmam mümkün değil, örnek olacağım. Ben korunma önlemlerini harfiyen uyguluyor, ona da bunu her konuşmamızda anımsatıyorum. Sözümü dinliyor.

Bugün de bunları yazmak varmış. Oysa yine de içimde yaşam sevinci uyandıran bir sürü an yaşandı.

Bir sonraki yazıma diyeyim.

Çok sevdiğim, sık sık yinelediğim, kendimi uyarırken de kullandığım özdeyiş var. Friedrich Nietzsche'ye ait: Birini parmağınla gösterip suçlarken, diğer üç parmağının seni gösterdiğini unutma... Bunu da buraya bırakmış olayım.

9 Yorum

[Yorum formuna geç](#) [Pencereyi kapat](#)

1 – 9 / 9

Unknown dedi ki...

Güzel bir yazı Göksel hocam inşallah en kısa zamanda insanlar sevdiklerine özlem duyduklarına kavuşur.

19 Nisan 2020 00:02

Uğur Özçelik dedi ki...

Teşekkürler Göksel Korona notları için. Hepimiz ine, çıka değişik seviyelerden giden bir yolu izliyoruz bu krizden çıkmak için. Bu 40 günlük süreçte Elisabeth Kubler Ross un tüm matem, sürece alışma aşamalarından geçtik neredeyse. Önce ya hastalarımıza yetişemsek, onları kurtaramazsak diye korku, kaygı şimdi kabullenmeye bitaktı kendini. Süreci de gördük, tanıdık. Kendi adımıza boş vaktim arttığı için yapamadıklarımı yapma, bitiremediklerimi bitirme zamanı bu benim için. Bitirilmeyen kitaplardan, projelerden temizlenip, düzenlenmeyen çekmecelere kadar. Güzel bir gün olsun hepimize

19 Nisan 2020 01:42

Nahide Owayurt dedi ki...

Tesekkurler Çok guzel bir yazı Harika Ama benim için ayrıca daha farklı .Anlatılan kisileri tanıdığım için .Cok lezzetli bir yemek gibi hic bitmesin istedim Yalnız yazılanlar deyil anlatım dilide çok farklı insanların anlayacağı ifadeler dahada lezzet katmış Eline ifadene saglik Aileden gelen genlerinde katkisiyla.Sevgiler sagliklo huzurlu gunlerimiz olsun.Annenlere selamlar.

19 Nisan 2020 01:43

Çiğdem Özesmi dedi ki...

Yine çok güzel gerçekten tarihe not düşmüşsün.. bu yazında küçük farklılıklarla bizi anlatmışsın... valinin söylemi ise gerçekten iç açıcı... Dört parmak kendini gösteriyor..❤️🌈🍀🍀

19 Nisan 2020 01:44

Murat HACIOGLU dedi ki...

Harika bir coronicle olmuş. Coronicle tabiri de muhteşem ayrıca. Geleceğe not gibi ilerde okuyup "ne günlerden geçmişiz be" dediyecek bir yazı. Selam ve sevgilerimle..

19 Nisan 2020 02:49

Unknown dedi ki...

Sevgili Göksel'imiz,
Merhaba.

Bu yazının başında değindiğin bir Valinin (!) açıklaması, çocukluğumuzda öğrendiğimiz ünlü Vali ya da Paşa öyküsünü animatıyor. Durum bu olunca ve de yeni nesil yetiştirmede eğitim politikası olarak "sevgi ve hoşgörü" yerine "kin ve nefret" egemenliği sürdükçe senin "Valinin (!) temsil ettiği makamın ağırlığını bir an önce fark etmesi" dileğinin gerçekleşmesi konusunda endişemi üzümlere belirtmeliyim.

Covid-19 belasından korunmak ve kurtulmak için önlemleri sıkı sıkı uyguladığınızı; bir araya gelmeyip konuşmalarınızı uzaktan, maskeli, on beş dakikayı geçmeyecek şekilde, yine de seyrek yaptığınızı; telefonla, internet toplantılarıyla işinizi gördüğünüzün; uzun sohbetleri, çay kahve molalarını unuttuğunuzun; bu salgından sağ çıkmaya çalışmak için yalnızlaşmaya razı olduğunuzun tanıyıyız. Bu bağlamda yazdıklarını savunma ya da valiye (!) yanıt anlamında değerlendirmiyorum. Sağlık ordusundan

kyabedilecek her insanın sizi üzmesi yanında geride kalanların iş yükünü artıracakı bilincinizi erişilmesi zor kutsal bir değer olarak değerlendiriyorum. Ne mutlu bunu anlayabilenlere! Allah sizi, tüm sağlık çalışanlarını ve tüm iyi insanları korusun inşallah...
Yazında bizi de anlatman hoş bir sürpriz oldu bizim için. Teşekkürler. Bizim aklımız ve kalbimiz sizde, ama senin aklın Covid-19 belasından korunma ve kurtulmada olsun canım. Bildiğin ve anlattığın gibi biz iyiyiz çok şükür; en azından şairin karısının İstanbul'dan yazdığı mektubunda "Camlar çerçeveler kırık, kapılar / kapanmıyor, / burda barınmamız imkansız artık, / taşınmalı! / Ev yıkılacak üstümüze. / Kiralarsa pahalımı pahalı. / Sana bunları ne diye anlatırım? / Üzüleceksin..." dediği gibi bir durumda değiliz çok şükür. Ama derdimiz var; radyo dinliyoruz ve televizyon kanallarını izliyoruz, gene şairin karısının "Bir kara haber de verdi bu akşam radyo; / İren Jolio Küri ölmüş. / Yıllar var / bir kitap okudumdu / ölenin anası üstüne yazılmış. / Bir yerinde iki kız çocuğundan bahseder. / -Satırlar gözümün önüne geldi- / Sarışın iki Yunan heykeli gibi der. / İşte bu çocuklardan biri öldü. / Bilmem ki nasıl anlatsam, / büyük bilgin, büyük adam, / ama şimdi lösemiden ölen / O sarışın kız çocuğu da. / Bu ölüm bana çok dokundu. / İren Jolio Küri için / ağıladım bu akşam. / Ne tuhaf, / İren deselerdi, İren / öldüğün zaman / deselerdi, / İstanbullu bir kadın / hem de hiç tanımadığın, / ağlayacak arkandan, deselerdi / şaşardı. / Kocası geldi aklıma, / bir mektup yazsam, / başsağlığı dilesem / diye düşündüm. / Adresini bilmiyorum ama / Paris, Frederik Jolio Küri desem / gider miydi?" dediği gibi, sağlık ordumuzdan nice güneşlerin battığı haberlerini aldıkça kahroluyoruz.
Yazında annen için "Älem kadın" tanımlaması uyumuş; gerçekten harikalar yaratıyor. Ama aramızda kalsın ki bana karşı biraz huysuzluk yapmasa iyi olacak □ Benim için "Bilgisayar kurdu" tanımlaması uymamış; ben bilgisayar kullanmayı hiç bilmeyenden az fazlaca biliyorum, ama düşünüyorum ve düşündüğümü deniyorum. Annenin ördüğü yün boleronun ihalesini Özge'nin kazandığı bir bakıma iyi oldu; Özge'ye göndereceğimiz başka eserlerle birlikte göndeririz. Yün firmasına yazıp gönderdiğimiz e-posta sonrasında aramaları üzerine sipariş ettiğimiz yünler gelince annenin sana da bir bolero öreceğini tahmin ediyorsundur herhalde...
Hepimizin her şeyini çok özlediğimiz Sevgili Özge'mizin, evinde gerçekten bizi gururlandıracak biçimde beslenmesine özen gösterecek şekilde üşenmeden, hevesle yemekler yapması; derslerine disiplinle katılması, çalışması, tasarımı ilgili imdat dediğimiz yerde koşuvermesi ve kendine yeterek güvende olmasından dolayı huzurluyuz. Allah onu da korusun ve her zaman yardımcısı olsun inşallah!
İçindeki yaşam sevinci eksilmeden, artarak sürsün inşallah...
:) :)

19 Nisan 2020 07:26 📅

 Dr. Utku dedi ki...

Blog yazılarının devamının gelmesini dört gözle bekliyorum. Bu arada aklıma bir film geldi, izlemediyseniz size önermek istiyorum, Tavşan Jojo (Jojo Rabbit). Beğeneceğinizden eminim. Tekrar teşekkürler □□👍

19 Nisan 2020 14:19 📅

Belma dedi ki...

Senin yazılarını okurken bir sakinlik geliyor üzerime. İçimde çok uzun süredir ilgilenmediğim, artık cılız bir ses haline dönüşen yazma arzum biraz sesini yükseltecek gibi oluyor, kulak vermiyorum yine de. Ruhum yoğun bir tembellik içinde. Kim bilir belki sayende duyuram o sesi... Kalemime yüreğine sağlık. Hep dediğim gibi sen çok yönlü bir şifacasın. Sevgiler...

20 Nisan 2020 00:35 📅

Mustafa Altınışık dedi ki...

BAZI DOSTLAR, İYİ İNSANLARIN ÖLÜMÜNE ÜZÜLÜYORSUN DA KÖTÜ İNSANLARIN ÖLÜMÜNE ÜZÜLMÜYOR MUSUN?
DİYE SORABİLİRLER. GENE ŞAİR YANIT VERİYOR:

"Bir de Fransız yazarı öldü.

Gazetede okudum.

Adını bile duymamışsındır.

Çok ihtiyardı zaten,

üstelikte egoist,

sinik,

cenabet herifin biri.

Her şeyle alay etmiş ömrü boyunca.

Hiçbir şeyi, hiç kimseyi sevmemiş,

bir köpeklerle kedileri,

ama yalnız kendininkileri.

Mülakat vermiş ölmeden bir kaç gün önce.

Ölümü alaya alıyor aklınca.

Ama belli dehşetli de korkuyor.

Resmi de var.

büyükannemizi erkek yap,

tepesine bir takke koy,

işte herif.

Korkunç bir yalnızlık içinde

sıka bir ihtiyar.

ona da acıdım

Belki büyükannemize benzediğinden,

Belki de yalnızlığına.

Acıdım.

Aynı acıma değil elbet.

Acıyorsun İren Küri'ye,

çocuklarını düşünüyorsun, kocasını,

ama daha çok dünyaya acıyorsun,

büyük bir insan öldü diye..."

:) :) :)

20 Nisan 2020 02:31

Zincirin eksik halkası olmamak

19.4.2020

Hep söylerim; akademide olma nedenim, öğrencilerim ve asistanlarım.

Hastalarımı iyi hekimlik uygulamaları kapsamında doğru bildiğim zamanı ve ilgiyi sunuyorum. Bunun bile bir ucu, hekimlik zanaat ve sanatını gelecek nesillere iletme hevesime dayanıyor. Öğrencilerimle staj zamanlarında bir araya geldiğimizde hep şunu söyledim: Benim önceliğim sizsiniz. Staj boyunca, her işimi sizinle buluşmalarımıza göre ayarladım. Ders söylenen saatte başlar. Söylenen saatte biter. İş disiplini, kendime saygıyla doğrudan ilişkili ve tabii şimdiden meslektaşlarım olarak gördüğüm sizlere saygıyla da. Aynı titizliği göstermenizi beklerim. Bu süre içinde benden olabildiğince yararlanın. Ben meslek eğitimi ve hem yaşama hem de mesleğimizin biyolojik alanı dışında kalan kısmına bakışımı paylaşmak konusunda verici olacağım. Siz de alıcı olun. Talebe, talep edendir. Talep edin. Karşılığını göremezseniz itiraz edin.” Öğrencim olmuş olanlar bu kapsamdaki sözlerime tanıklık ederler. Ayrıca eklerim: “İyi yetişmenizi önemsiyorum. Bu sadece sizi düşündüğüm için değil. İnsan, bencil bir varlık ve ben de istisna değilim. Siz iyi yetişmelisiniz, çünkü ileride benim, ailemin, torunlarımın doktorun olacaksınız.” Bu giriş ile başlar derslerim.

Öte yandan arada şu ifadeyi kullandığım olur: “Bu bir yerde benim işimin parçası. Size eğitim vermek. Aslında işimin çok da sevdiğim bir parçası. İyi yapmaya zorunluyum, ama ben sıkılarak değil eğlenerek yapmayı seçiyorum. Siz de bana katılırsanız, mutlu olurum.” Eğlence dediğim elbette saz söz değil. Anlatılan hikâyelerle renklenmesi... Elim nabızlarında kontrollü ilerlerim; kaygılanmalarını istediğimde kaygılandılar mı, coşku duymalarını istediğimde coşku bulaştı mı,

üzüntü veya daha iyisi hüznün insanca duygululuğu hatırlattı mı, iyi sonuçlanan bir hikâye doyum sağladı mı, şaşırtmak istediğimde bunu başarabildim mi? Yüzleri bana yanıt verir. İlgileri, doğru yolda olduğumu gösterir. Şimdiye dek suistimal edildiğine hiç tanık olmadım. Öyle dozunda güleriz, neşeleniriz ki hemen arkasından “iş”imize dönebiliriz. Saygı ve değer gördüğünü hisseden genç benlikler, saygı ve değer vermeye yanıtlar.

Eğlencenin bir kısmını, hatta büyük kısmını “çıkartma” ödülü oluşturur. Bundan 10 yıl önce, akademisyenlerden oluşan bir kursiyer grubunun Amerika-lı eğitmenimiz Sonia Buist’in sunumunu etkileşimli yapmak için kullandığı bu yöntemin kendi üzerimde ve kurs alan her unvandan insan üzerindeki güdüleyici, çocuklaştırıp bizi kavrayıverici etkisini deneyimlediğimden beri kullanıyorum. Anlatılacak kısmı anlatırken sorular soruyorum. Elimde taşıdığım türlü çeşit çıkartma, onlardan çok benim için. En kolay, anlatıp geçmek... Ama anlaşılmayan yer kaldı mı, yanlış bilinenler var mı, sınıfın ilgisi sürekli ve benim üzerimde mi sorunlarını yanıtlamaya engel. Oysa soru sorup önlerinde hazır ettikleri isimliklerine bu çıkartmalardan yapıştırmakla bir hareket oluyor. O sorulara yanıtları ne olursa olsun çıkartmayı alıyorlar, çünkü onlara “Öğrenmek için buradasınız, bilmemenizden çok öğrenme uğraşınız olmaması beni hayal kırıklığına uğratar. Hepsini biliyor olsaydınız bu sıralarda olmazdınız, diplomanızı verir, sizinle vedalaşırdım.” diyorum. Başta burun kıvırdıkları çıkartmalarına, birbirlerininkine imrenerek bakarken, benden daha güzel veya büyük olanı almak için yarışırken bir de bakıyoruz hem öğrenmişiz hem de eğlenmişiz.

Staj haftası biterken de şunu söylerim: “Yaşam bana çok özel insanları gümüş tepside sundu. Birçok konuda örnek aldığım, meslekten ya da yaşamdan dersler edindiğim insanlar... Sık sık andığım, böyle derdi, o olsa böyle yapardı dediğim rehberler. Şimdi ben, birilerinin gümüş tepsisinde oturan o kişi olmak istiyorum. Bana dokunanların ölümsüzlüğü benim sorumluluğumda. Zincirdeki eksik halka olmak istemem. Sizlerin arasında da beni bir kol boyu uzağa, sizden sonraya beni taşıyacaklar olacaktır. Benim ölümsüzlüğüm de sizin elinizde...”

Bunları bugün neden anımsadım?

İnternet ortamında elli altı öğrencimle buluştuk. Uzaktan eğitim yapılacağı belli olunca yetkililer bunu için slaytlarımızın pdf halini istemişti. Ben de slayt okumak yetersiz, onun yerine kaynak kitaplar okunsa daha iyi. Dersin benim tarafımdan verilmesinin anlamı, slaytlar üzerine anlattıklarım, deneyimlerimden aktardıklarım diyerek bu dönem anlatacağım dersleri, ayrıca da uygulamada gereken bazı konuları görseller üzerine anlatarak videoya çevirmiş ve youtube kanalından paylaşmışım. Geçen dönemden bir öğrencime, arkadaşlarına duyurması için ricada bulunmuştum. İki yeni grubun başkanı bana ulaştı. Baktım istekliler ve ders

yapmanın alternatif biçimleri için bir arayış içindeler bir grup kurduk. İlk buluşma için bugünü belirledik. Buluştuk. Doksan kişinin elli altısı benimleydi. Odama do-luştular. İlk dersin konuşmasını yapıp bir plan sundum. Türk Toraks Derneği'nin Öğrenci kitabının linkini yolladım. Onlar, ders notlarıyla birlikte kitaptan da oku-yacaklar, videoları izleyecekler ve biz internet sınıfımızda belli aralarla buluşaca-ğız. Onlara deneyimlerimi aktaracağım. “Yanınızdayım,” dedim, “ben her zaman yanınızdayım.” Evlerine tıklmış, belirsizlikle boğuşurken umudunu yitirmiş olan pırıl pırıl gençler vardı karşımda. Geleceğimiz. Onlara, biz bunu en iyi şekilde ya-pacağız merak etmeyin dedim. Duymaya ihtiyaçları varmış, açık kameralarda ra-hatlamayı gördüm. Bana da iyi geldi. Özlemişim öğretmenliği... Çıkartma işi kaldı bir tek, o da borcum olacak. Salgından sonra benimle hasta bakmaya geldiklerinde madalya gibi takacağım her birine.

Koşullar ne olursa olsun, durup birbirimize bakmaya, bir araya gelmeye, yeni koşulları yararmıza çevirmeye çalışmalıyız. Ucundan tuttuk, bakalım nasıl daha iyiye eriştireceğiz?

Durdum ve geçmişime baktım, gümüş tepsilerin çokluğu gözümü kamaş-tırdı. Üzerindekilerin varlığı yüreğimi ısıttı.

Durdum ve geleceği hayal ettim. Tepsi üzerinden dünya gözüme pek güzel göründü.

Blogger

2 Yorum

[Yorum formuna geç](#) [Pencereyi kapat](#)

1 – 2 / 2

Unknown dedi ki...

Sticker uygulamanızı en çok seven öğrencilerinizden biri olarak keyifle okudum. Hatta birebir tanış olduğum cümleleri okurken 'bu yazıda bahsedilenlerin arasında ben de varım' diye gururlandım. Teşekkürler...

20 Nisan 2020 03:04

Unknown dedi ki...

SEVGİLİ GÖKSEL'İN YAZILARINA YAPACAĞIM YORUMU SONA DEĞİL DE BAŞA YAZARAK KAMERANIN ÖNÜNE BAŞINI UZATAN SEYİRCİ TAVRINA ARTIK ALIŞTIM, UMARIM SEVGİLİ GÖKSEL'İN GÜZEL YAZILARINI OKURKEN PARAZİT YAPIYORMUŞ GİBİ DEĞİLİMDİR. PARAZİT YAPIYORMUŞ GİBİYSEM LÜTFEN UYARINIZ. UYARI ALINCAYA KADAR DEVAM YANİ... ÖYLEYSE BAŞLAYAYIM:

Sevgili Gökse!'imiz,

Merhaba.

Senin öğrencilerini öledüğinden daha çok biz de seni ve gece geç vakitlere kadar yazıp paylaştığın yazılarını özledik, kavuşunca da çocuklar gibi seviniyoruz. Bu arada kendini çok yorduğunu, uykusuz kaldığını, iyi dinlenmediğini düşünerek üzülüyoruz; bilgin olsun.

Bu yazını sabah erken saatte görünce heyecanla açıp giderek annene okudum ve boşboğazlık yapıp "bana kıyıyorsun, ama Gökse! de gece benim olduğum saatlerde çevrimiçi" deyince annenin tavrını tahmin edersin. Aman kendine dikkat et, üzülme ve üzme.

Sadede yani yazın için yoruma geleyim artık: Staj haftası biterken öğrencilerine söylediklerin içinde geçen "Zincirdeki eksik halka olmak istemem." tümcesini okuyunca, senin misyonun ve vizyonun yazı içeriği ile birleştirildiğinde yazının başlığının "Zincirin Eksik Halkası Olmamak" yerine "Zincirin Eksik Halkasını Tamamlamak" olmalı diye düşündüm. Çünkü sen, hastalarına iyi hekimlik uygulamaları kapsamında doğru bildiğin zamanı ve ilgiyi sunma konusunda öğrencilerin ve asistanlarına rol model olabilmiş bir akademisyensin. Sevgili Kızın Özge bunu çok önceden, henüz 17 yaşında iken fark etmiş ki doğum gününü "Zaman işlemiyor sana / Huzur duruyor, neşe duruyor / gençlik duruyor ruhunda / Ve ruhun insanlara taşıyor / serin bir su gibi / hayatlarının en sıcak anında / İşte tam da bundandır / meleklerle benzeyişin." dizeleriyle kutlamış. Ne güzel demiş ve ne iyi etmiş sevgili Özge! Bu vesileyle tarihe not düşeyim; kendine bakabiliyor olmasından, beslenmesine özen gösterecek şekilde üşenmeden, hevesle yemekler yapmasından, derslerine disiplinle katılmasından, çalışmasından, tasarımıla ilgili imdat dediğimiz yerde koşuvermesinden gurur duyduğumuz Sevgili Özge'miz, Okuduğum ilkokul için harika bir logo tasarlayıp yaptı ve gönderdi ki ben de onu bugün profil resmi yapacağım.

Dünyaya tepsi üzerinden değil, yıldızların yanından bakmalısın, çünkü sen Gökse!sin...

:) :)

20 Nisan 2020 08:39

Sanat ve teknolojide yaratıcılık

20.4.2020

Yoğun bir günün ortasını ettim. Darısı diğer yarısına...

Dün ilk dersin coşkusuyla onu anlatsam da Madame Butterfly operasını anlatmayı unuttuğum sanılması. Olağanüstü bir görsel ve işitsel şölendi. Çok uzun zamandır hissetmediğim kadar geniş bir yelpazede duygu çeşitliliği tattırdı bana.

Sizlerle paylaşmak için videosunu aradım. Birkaç tane var. Buraya almadım. Metropolitan Opera'da iki gün önce izlediğimle karşılaştırıncı elim varmadı. Müzikleri hepsinde muhteşem... Ancak beni etkisi altına alan görseelliğin sade ve çarpıcılığıydı. Bu videolarda hızla sona gittim ve çocuk sahnelerine baktım. Hepsinde küçük bir çocuğa rol verilmişti. Oysa benim vurulduğum geleneksel Japon tiyatrosunun bir ögesi olduğunu öğrendiğim Bunraku Kukla Sanatıyla o çocuğa sahnede can verilmesiydi. İnsanın yaratıcılığı sınır tanımıyor. Bunun en net görüldüğü ortam da sanat olmalı. Teknolojiyi saymazsak ve ikisi nasıl da birbirinden farklı kulvarlar...

Sadeliğin nasıl bir görkem sağlayabileceğinin güzel bir örneği oldu. Unutulmazlarım arasına katıldı. Aşk, umudu, gelgitleri, umudu son ana dek kutlamayı, hüznü, kahr, vedayı, vazgeçiş ve gidiş... Her birini ayrı ayrı yüreğime işledi. Müzik ve konunun işleniş birbiriyle bütün ama her biri kendi alanında şaheserdi.

Burada en azından Maria Callas'tan "Un bel di vedremo" aryasını dinleyelim. Gerçekten muhteşem bir performans... Leyla Gencer ile tatlı tatlı (dışardan bakınca en azından) çekiştiklerini de bilince ona bir dönüp bakmak, dinlemek ge-

rek diye düşündüm. Bir de aryanın “Güzel bir gün gelecek” dediğini öğrenince, o güzel günleri beklediğim bir zamana denk gelince. Aslında haksızlık yapmayayım, o güzel günü beklerken atalet içinde değilim. Evet, özlemlerim var ama bu sırada da geçen her günümün güzel olduğunu biliyorum. Öyle yaşıyor, değerini veriyorum.

Aynı gün eşimin öğrencilerinden oluşan küçük grubunun buluşmasına katıldım. Bir tür alternatif akademi... Birlikte okuyor, tartışıyor, araştırma planlıyor, yapıyorlar. İmrendiğim, örnek aldığım bir süreç yaşıyorlar. Birbirlerinden öğreniyorlar. Unvanların silindiği, deneyime ve ustalığa duyulan saygının kendini her aşamada ince ince hissettirdiği bir bağ... Bir parçası olmaktan hem onur duydum hem de katkı sunabildiğimi görmekten gurur duydum. Sosyoloji öğrencileri ve eski öğrencilerinden oluşuyor. Beden ve metalaşması konusunu makale üzerinden tartıştılar. Teknoloji de çalışan bir ekip. Güzel çalışmalara imza atmışlıkları var daha şimdiden. Ben de onlara beden, tıp üzerinden bazı görüşler, açıklamalar sundum.

Bunlar arasında yapay zekâ da vardı. Salgında hastalarla ilgilenmeye başlar başlamaz bir şey dikkatimi çekti: Klinik değerlendirme, radyoloji bulgularına göre ayırıcı tanı konması, hatta tedavi bile bir akış şeması içinde; buna algoritma diyebiliriz. Yapay zekâyla ilgilenenlerden dinlediklerimle tekniğini bilmesem de programların algoritmalar üretme temeline dayandığını biliyordum. Öylesi az bilgiyle ve şu şu olursa bu şekilde akış şemaları (rehberler) kullanarak yolumuzu buluyorduk ki bunu yapay zekâ pekâlâ yapabilir dedim. Çok kişiye de söyledim. Sonra Güney Kore’de çalışıldığı, ülkemizde proje verildiği haberlerini duydum. Aklın yolu bir... Yapay zekânın, robotların tıpta bizim yerimizi alıp alamayacağı uzun zamandır tartışıla gelir. Ben de insan insana ilişkinin yerini tutmasının çok zor olduğu görüşündeydim, halen de öyle düşünüyorum. Ama kafamda bir konumlandırma ilk kez oluyor. Bu işin büyük bir kısmını yapay zekâ yapabilir. O kısmını seve seve vermeye hazırım. Özellikle de kendisine bulaşma riski olmadan robotların, yapay zekâ sistemlerinin ekip kurarak ve cansiperane çalışabileceği bir aşaması var. Bu sırada bizler koordinasyonu sağlayabiliriz. Deneyimimizi ve bilgi birikimimizi onları geliştirmede kullanabiliriz. Olup bitene dışarıdan bakıp daha kolay dersler çıkarabilir, yayınlar yapabilir ve daha çok insana yararlı olabiliriz.

Öte yandan bütün zamanımızı ve gücümüzü salgın ve bu virüs ile kapladık diye diğer hastalıklar nedeniyle arka planda kalan, salgın korkusuna dışarı çıkıp, hastanelere gelemeyen hastalarımıza ilk değerlendirme yapıp virüs olmadığı saptandıktan sonra eski tıp pratiğimizde, zaman ayırarak, sorununu çözmeye odaklı bir tıp uğraşı sergileyebiliriz. Bir haberde, anjiyo sayılarında önceki dönemlere göre %70’e varan azalma olduğunu okudum. Kalp hastalığının azalmasını sağlayacak bir bilimsel gelişme olmadı bu sürede. Ayrıca bazı hastaneler pandemi hasta-

nesine dönüştüğü için diğer yakınmalara sahip kişilerin sağlık yardımını almaktan çekindiği, geciktiği konuşuluyor. Gecem gündüzüm kalmadı, her saat, her gün eski hastalarım telefon edip “Malum gelemiyoruz, şu ilacı ne yapayım, bu sorunum için ne alayım?” soruları soruyor. Tele-tıp yapacaksak onun sistemi kurulu değil, yine el yordamı işler... Bütün bu konularda bir düzenleme yapılmalı.

Bu salgını atlatana dek ve sonrasında da daha yapacak çok iş var. Olup biteni iyi gözlemeli, sonuçlar çıkarmalı, tasarılar yapmalı, yeni düzenlemelerle daha iyiyi yakalamalıyız. Belki yeniden gelecek salgınları olacak aynı virüsün. Hazırlıklı olmalıyız.

Bu arada Venedik’te kanallardaki sular, yıllar içindeki en temiz haline erişmiş.

Doğa bize durun, dedi, mesajlar veriyor. Bu mesajları doğru okuyabilmek için aklımız, duyu organlarımıza, duygulara ve sezgiye; hepsine ve dozunda gereksinimimiz var. Şimdi hepsini birden parlatma zamanı. İşleyen demir ışıldar.

Güzel bir ve birden çok gün gelebilmesi için...

Blogger

1 Yorum

[Yorum formuna geç](#) [Pencereyi kapat](#)

1 – 1 / 1

Unknown dedi ki...

Sevgili Göksef'imiz,
Tekrar Merhaba.

Harika yazını gene keyifle okuduk ve çok beğendik. Kutluyoruz ve teşekkür ediyoruz. Emeğine ve yüreğine sağlık. Yaratıcılığına hayran olduğumuzu belirteyim ve yorumu uzatmayayım. Ancak şu kadarını yazmak istiyorum. Yazının sonunda "Doğa bize durun, dedi, mesajlar veriyor." demişsin ya, Salgının mevki, sınıf ve ırk farkı gözetmeden tüm insanları hedef aldığını göz önüne alınca, ben doğanın o mesajını "Dünyanın bütün insanları! Birleşin!" diye okuyorum.

Ne dersin?

Kendine iyi bak, selamlar, sevgiler, kolaylıklar, sağlıklar ve başarılar...

:) :)

21 Nisan 2020 04:17

Doğmuş olmak bir ayrıcalık

22.4.2020

“Dün doğum gününü kaçırmışım” diyerek telaşla bugün kutlayanlar var. Birkaç dosta şöyle söyledim: Ben de kaçırdım, sorun değil...

İnsanı öncelikleri şekillendiriyor, iyice anladım.

Sabah hemen servise gittim. COVID-19 servisi demek, bütün hastaların kesin ya da yüksek olasılıklı COVID-19 pnömonisi tanı olduğu yataklı servis demek. Daha önceleri daha az çabayla yaptığımız bütün işler teferruat nedeniyle çok daha yorucu hâl alıyor. Bir yandan da insanın içinde bir arka plan kaygı zemini oluyor. Bütün hastalarda tedaviye yanıt almak istiyor, hiçbir hastayı ağırlaştığı için yoğun bakıma göndermek zorunda kalmamak istiyor. Gözümüz üzerinde, yakın izlemde, yüreğimiz ağzımızda. Bu kaygı tortusu, ruha bir baskı yapıyor. Dünden daha iyiyim, diyen her hasta, taburculuk muştusunu verdiğimizde sesindeki pırıltıların kristalleşmiş hâline dokunabildiğimiz her hasta bu tortuyu ufak ufak kazıyor. Altından yeniden umut çıksın diye... Doktor odamızda notlar alırken 0850 ile başlayan bir numara sürekli aramaya başladı. Açmıyorum, hele öyle bir yoğun zamanda açmayı aklımdan bile geçirmedi. Üst üste aranınca, nereden arıyorlar böylesine ısrarcı diye açıverdim ve ses kaydının başını duyup “çiçekçiymiş, hayret ya...” diyerek kapattım. Asistanım Nazlı “Hocammmmm, sizi arıyorlardır. Bugün doğum gününüz!” dedi. Birden aradaki bağlantıyı kurabildim. Sonrasında Aslıhan’cığım aradı ve “Telefonunuzu açmıyormuşsunuz, şimdi arayan numarayı açar mısınız?” dedi. Sürpriz yapmak isteyenlerin hevesini böylece kırmayı başarmış oldum. Kendime güle güle bir hâl oldum.

Sırayla çalışma sisteminde o gün görevli olan asistanlarımla büyük boş bir odada hazırladıkları sürpriz pastanın mumlarını üfledim. Fiziksel mesafeye ve maskeli olmaya dikkat ederek. Maskeden mum sönmeyince çıkarıp söndürüverdik. Pastayı kestik, uzak uzak yedik. Bu sırada diğer asistanlarım, görüntülü toplu aramayla yanımızda oldular ve gün boyu duygusallaşıp duracağım diğer kısa anların arasına katıldı.

Hastalarımın birinin ailesi öğlen yemeği getirmişti. Yemek işi de hallolduğuna göre odama gidebilirdim. Orada da sevgili Erhan ve Tuğçe Uğurlu'nun güzel çiçeği beni buldu. Gün içinde çiçeklerimi danışma kısmında toplayıp eve gidişte yanıma aldım. Yüz yüze alıp veremediğimiz için hepsine birden fotoğrafıyla teşekkür etme olanağı tasarladım. Instagram sayfamda bu olanağı buldum.

Ben günü koşturmacayla geçirirken biriken birçok kutlama mesajına da tek tek yanıt veremeyince bir de bunun derdine düştüm. Sonunda topluca yanıt verip bugünkü blog yazımı buna ayırmayı düşündüm. Fiziksel uzaklığa karşın bu sosyal yaşamın sürmesi güzel, verdiği destek çok özel... Öncelikler belirleyici oluyor dediğim kısmı bu, tempo yoğun olduğunda sosyalleşme de geride kalabiliyor. Ama akıl, kalp her bir arada olmanın derdinde. İnsan olmanın ayrıcalığı bu sanırım.

Rabeno Kuryel Hocam aradı akşam ve doğum günümle ilgili şu soruyu sordu: Doğmuş olmak bir ayrıcalık mıdır? Bu felsefik soruyla beni baş başa bıraktı ve halen beynimin bir lobu bu soruyla meşgul.

Akşam yemeğine oturmuştuk ki İbrahim İmal aradı. Servisimizin hemşirelerinden olan İbrahim, doğum günümü kutlamak için aramış. Bir önceki yıl ailem ve ailem kadar yakınlarımla evde bir kutlama yemeği yemiştik. O gün için lezzetler İbrahim'in mutfağından çıkmıştı. "Öyle ya, geçen yıldı, değil mi?" dedim. Şükrü Ergur bizimleydi, sağlıklıydı; bu bir yılda yaşayacaklarımızdan habersiz, mutluyduk. İyi ki habersizdik, diye düşündüm. Bilmek istemezdim. Onu kaybedeceğimizi, bu kadar özleyeceğimizi, üstüne onun 90 yıllık hayatındaki bir sürü trajediye karşın tanık olmadığı bir pandemiye denk geleceğimizi bilmek istemezdim. Bilmemenin dayanılmaz hafifliğiyle mutlu olmak, belki de yalnızca sevdiklerimizin kaybı ve içine düşeceğimiz kaygı veren ortamlar için anlamlı... Alın size bir felsefik sorgulama kapısı daha... İçim de burulunca artık kutlama anlamsızlaştı. Belki de aslında yaşanan her anın gerçekte bir kutlama olduğunu, nasıl boş zamanlarında kitap okumak diye bir yaklaşım olamazsa özellikle belli anları seçip kutlama yapmak da o kadar anlamsızdı. Elli bir yaş etkisi; insan aklından geçirdiği her düşünceyle bir başka sorgulamaya sürüklenebiliyor.

Eve gitmeden önceki bir saatte Ege Tv'nin canlı yayınına bilgisayar bağlantısı ile katıldım. Eve vardığımda enerjim tükenmişti. Gün içinde blog yazımın ön-

celikler arasına girememesinden dolayı iç huzursuzluğu yaşamıştım. Sorumluluk bilinci mutlaka kendine dert edecek bir konu buluyor. Öyle yorgundum ki özel bir kutlama için ne bedenim ne de zihnim hazırды. Duygusuna girebilmem de zor görünüyordu. “Akdeniz Dünyası’nda ve Osmanlı’da Veba” başlığıyla 14. ile 16. yüzyıl sonu arasındaki süreci kitabında ele almış olan Nükhet Varlık Hocamızla internet aracılığıyla söyleşi yapmak için sözleşmiştik. Amerika’da yaşayan değerli bir bilim insanıyla tanışmak, anlattıklarıyla ilgili bakış açımда yeni pencereler açılmasının keyfini yaşamak, iyi hissetmemi sağladı. En sonunda da bir gazete haberi metni yetiştirmem gerektiği ve ertesi gün zaman bulamama olasılığım yine yüksek olduğu için oturdum onu yazdım.

Diğer bir doğum günü pastasının mumlarını canım ailem ile görüntülü görüşme eşliğinde üfledim, onların yerine de olsun diye epey büyükçe bir dilim pasta yedim. İyi ki doğdun şarkısına, iyi ki sizin ailenizin içine doğmuşum diyerek yanıt verdim.

Ne gündü? Yatağa uzandığımda yorgun, ama mutluydum.

Bu yaş günü de farklılıklarıyla kişisel tarihime eklenmişken yazmamak olmazdı.

Bir de Serpil'im geçen yılki doğum günümün fotoğrafını bu yılki mum üfleyen fotoğrafımla birleştirip demiş ki: Bir yıl önce, bir yıl sonra üzerine düşünmemi sağlamış. Aşağıdaki fotoğraf sözünü ettiğim. Onun armağanı olan ve bana özel yapılmış o string art, şaheseri halen sırdaşım...

Nurcihan Bahtiyar ile Bakış Açısı
Canlı TV Programı

Nükhet Varlık ile “Vebadan COVID19’a:
Tarihin Fısıldadıkları” söyleşimiz

Blogger

1 Yorum

[Yorum formuna geç](#) [Pencereyi kapat](#)

1 – 1 / 1

Muammer Kardeş dedi ki...

Facebookta okudum, ama iki söze bayıldım..

Dünyaya gelip yaşamak bir ayrıcalık mıdır?

"Kutlama yapmak için özel anlar mı gerekli yoksa değerini bilerek yaşadığımız her an bir kutlama mıdır aslında?

İki soruya tek bir yanıt verildiğinde olay kendiliğinden çözülüyor..

Evet! Yaşamak bir ayrıcalıktır.. ama FARKINDALIK SEVİYESİNİ ARTIRARAK YAŞAMAK.. İşte o İKİ CİHANA BEDELDİR.

Yani önemli olan "bilgece yaşamak" bence..

Not:Şey.. Yani... Sizin yaptığınız gibi..

Onca salgın sıkıntısı içinde yazmada, yaşamada güven vermede direnerek..

Örnek olma iddiası olmadan ÖRNEK OLMAK gibi.

Sevgiler.. Sağlıkla kalın.

22 Nisan 2020 05:58

Birkaç güne sığınlar

26.4.2020

Son günlerde yazmadım. Yazmaktan sıkıldığım, vazgeçtiğim için değil, günler bir rutine dönüştüğü için. Geçici olduğunu düşündüğüm için telaşlanmadım. Öte yandan daha önce anlattıklarımın devamı geldiği için zaman güzel de geçti.

Servis sorumluluğu nedeniyle bir hafta boyunca işlerim çok yoğun. Günlük olarak bölüşmüyoruz bu işi, çünkü hastaların seyrine hâkim olmak ve hızlı müdahalede bulunmak için bir süre izlemek gerekli. En yorucu kısmı o teferruatlı giyinme, soyunma ve sık sık elleri dezenfekte etme. Önceden yatan hasta vizitine gitmek ne kadar kolaymış. Önlüğünü sırtına geçir, odandan çık, 5. kata git ve vizite başla. Şimdi ne aşamalar var öncesinde ve sonrasında. Hepsi bir yana tulumlar terletiyor, maskeler nefesi kesiyor hatta kendi karbon dioksitini solumaktan boğaz ağrısı ve hafif sersemlik de yapıyor. Dayanıyoruz elbette, bizi koruduğunu bildiğimizden önlemleri asla gevşetmiyoruz. Aynı odada hastaların akciğer görüntüleme bulguları, dosyaları ve tetkik sonuçlarına baktığımız sırada da birbirimizden uzak duruyoruz. Üç ayrı bilgisayarda, paylaşılan dosyalardan herkesin aynı görüntüye bakabilmesi, birkaç göz olarak kontrol etmek olanağı buluyoruz. Zaten o sırada da maskeliyiz. En yakınımından virüs geçmez diye bir kural olmadığına göre...

Bu hafta hasta sayısı azaldı ve daha hafif hastalar var. Geçen haftadan bana devredilen riskli bir hastamın da seyri olumlu gitti. Hatta bugün evine kavuştu. Sevincim sonsuz.

Umberto Eco'dan konuşurduk ve eşim Gülün Adı'nı yeni bitirdi. Ben daha önce okumuştum. Ama ayrıntıları anımsamıyordum. İkimizi ortaklamak için filmi izledik ve çok hoşumuza gitti. Beni etkileyen diyalogdan o kısmı yakalamak için geri alıp tam o sahneyi alt yazısı için fotoğrafladım. Üzerinde düşünürün diyecek... Düşünüyorum ara ara aklıma geldikçe...

İki gün önce bir operet izledim. Neşeli ve rengarenk: Şen Dul. İzlemek hoştu, özellikle vurdumduymazlıklarını izlemek. Yapamayacağımı bile bile... Böyle dönemler ve insanlar vardı diye düşündüm. Şimdi de olduğunu gözden kaçırarak... Tıpkı kızımın küçükken, iyi ki çocukların dövuıldığı eski çağlarda dünyaya gelmemişim, değişini anımsadım. Gülümsedim. Ona ve daha çok da kendime.

Dün gece Metropolitan Opera'da La Traviata izleyeceğiz diye açtık, ama saat farkını kafamda bir türlü oturtamamış olacağım ki onun bittiğini ama "At-home online gala" hem de canlı olarak karşımıza çıkıverdi. Birbirine sırayı bayrak teslimi gibi devrettikleri kurguda hem orkestrayı hem de opera sanatçılarının arylarını dinledik. Malta'dan, Kanada'ya, oradan Amerika'nın farklı eyaletlerine, İspanya'ya, İsviçre'ye, Moskova'ya, Almanya'ya... Ne kadar şanslıyız, dedim durdum. İçimde yatışmayan bir coşku... Korona virüs nedeniyle kaybettikleri bir viyola sanatçısı için viyola sanatçıları birlikte, ayrı ayrı şehirlerde çaldılar. Muazzam bir anma... Veda... Vedalar da artık uzaktan...

Halen bu galanın izlenebilir şekilde aktif görüldüğünü fark ettim. Dört saat dört dakika sürmüş. Koskoca, köklü Metropolitan Opera bile zor durumda. Bağış istiyorlar. İnsanı sanattan çıkarınca, sanatçı ya da izleyici olmadığında, binalar, kurumlar anlamını yitiriyor. Bu salgın bize onu da göstermedi mi? Yollar, görkemli binalar, köprüler, daha niceleri, yani hepsi betondan, çelikten olan o yapıların anlamsızlığını gördük. Yatırımın insana, eğitime, bilgiye, bilime, tarım dahil, hatta özellikle tarım da içinde olmak üzere üretime, sanayi üretiminde dışa bağımlılıktan ve kamuya ait üretim alanlarının çoğaltılmasına yapılmasına en çok gereksinim duyduğumuzu anladık. En azından, bir kısmımız... Bu farkındalığı nasıl yayabileceğimizi kara kara düşünüyoruz. Konuşuyoruz, yazıyoruz, anlatıyoruz, örnek oluyoruz. Elimizden geleni yapıyoruz. Zamanımız için bu sorumluluğumuz var. Farkındayız.

Dün geceki galanın sloganı #thevoicemustbeheard yani #sesduyulmalı; öyle sesimiz duyulmalı. Varlığımızı kanıtlamanın, düşündüğümüzü, akıl yürüttüğümüzü, deneyim biriktirdiğimizi, dersler çıkardığımızı, bunların hepsini başkalarına aktarmanın yolu bu... Sesimin duyulmalı, söylediklerimize inanılmalı. Cassandra'nın Laneti mitolojik anlatısı geldi yine aklıma. O kadar sık gelir ki artık çağrışım alışkanlığı yaptı. Apollo'ya geleceği görebilme yeteneği karşılığında onun-

la beraber olacağı vaadinde bulunan Cassandra, bu yeteneği kazandıktan sonra vaadini yerine getiremeyeceğini söylemesi üzerine Apollo tarafından lanetlenir. Evet, gelecekte olacakları görecektir. Ancak, söylediklerine kimsenin önem vermemesi, onlara kendini duyuramamak, gelecekle ilgili uyarılarını iletememekle lanetlenir. Çılgılık atıp da bunun duyulmaması, üstelik insanların zarar görmesini engelleyememek nasıl kahreder insanı... Sesler duyulmalı; üstelik o sesler, yaşamdan, insanca yaşamaktan, doğayla uyumlu bir bütün haline gelebilmekten yana olmalı... Kulağımı açtım, sesleri bekliyor, dinliyor, kendi sesimi bulmaya çalışıyorum.

Bugün Pazar... Aslında günlerin ne olduğunun da bir anlamı kalmadı. Her biri diğerinin benzeri, ince ayrımlarda keyif saklı. Bugünün bu keyfi de intörnlerimizden gelen, COVID-19 ile ilgili bir sunum yapmam konusundaki talebi karşılayabilmem oldu. Yine online olarak buluştuk. Bu kez çalışma odam, sevdiğim, özlediğim öğrencilerimle doldu. Aile hekimi dostlarım ve asistanlarım da katıldılar bize. Bildiğimi, biriktirdiğimi anlattım. Bunun da bir tür üretim olduğunu kabul ederek... Bilgiyi elden ele geçirmenin üretken gücüne hizmet ederek...

Şimdi videonun montajını yapıyorum, paylaşma açmaya hazırlanıyorum. Bu süreçte teknik anlamda da ne çok yeni kazanımım oldu. Bir de söyleyip durduğum gibi beynimde nöronların bağlantıları arttı. Bir an boşluk bulunca, editörü olduğum bültene gelen bir yazıyı okudum. Hafta başında gönderilmişti, ama okumak için zaman bulamamıştım. COVID-19 geçiren arkadaşım Çağla, o süreçte tuttuğu günlüğü bizimle paylaşmak için göndermiş. Okuduğumda çok etkilendim. En çok, her tür duyguyu en içten şekilde dile getirmesinden ve gönül gözüyle süreci değerlendirerek yaptığı saptamalardan etkilendim. Hemen aradım onu. Haziran ayını beklemez bu yazı, dedim. Bültenin çıkmasına neredeyse bir buçuk ay vardı. Oysa anlatılanlar günceldi, şu dönemde birçok kişinin hayata bakış açısını değiştirmesine, yalnız olmadığını hissetmesine ya da şanslarını görebilmesine yardımcı olacaktı. Dizgi işine amatörce soyundu, yazıyı ve fotoğrafları dizdim ve paylaştım. Hızla güzel yorumlar aldık. Medyada çalışsaydım “burnumun iyi koku aldığını” söylerlerdi sanırım. Etkili olacak, beğeni toplayacak paylaşımları, projeleri seçebiliyor olmalıyım. Uğraştığım işlerin geri dönüşleri böyle düşünmeme yol açıyor. Oysa ben sadece sezgimi biledim, kendi beğenimi daha çok dinler oldum ve bu empati duygusu genele yansıtılabilir oldu. Bana da iyi gelmesi cabası. Zaten o yüzden insanlara iyi gelecek olanı sezebilir, seçebilir ve teknik konulardaki yeni ortaya çıkan merakım ve şansım sayesinde şekillendirebilir oldu. Bu kazanımı da buraya not etmiş olayım.

Yoğunluğuma şaşıranlara söylediğim gibi, bir köşede oturmayı seçmedim çünkü yaşamı seviyorum. Evet, enerjimi aldığım en temel kaynak yaşam sevincim. Üreterek var oluyorum, sizlerden yansımalarla çoğalması da cabası...

Blogger

1 Yorum

[Yorum formuna geç](#) [Pencereyi kapat](#)

1 – 1 / 1

Unknown dedi ki...

Sevgili Göksel'imiz,

Yazın harika! Yüreğine ve emeğine sağlık.

Yazının sonunda yaşam sevincinin enerji kaynağı ve üretme eyleminin var olma biçimi olduğu mesajın iyi uymuş.

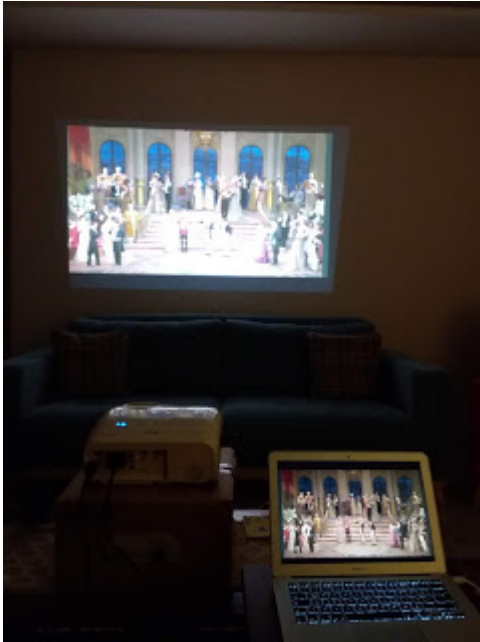
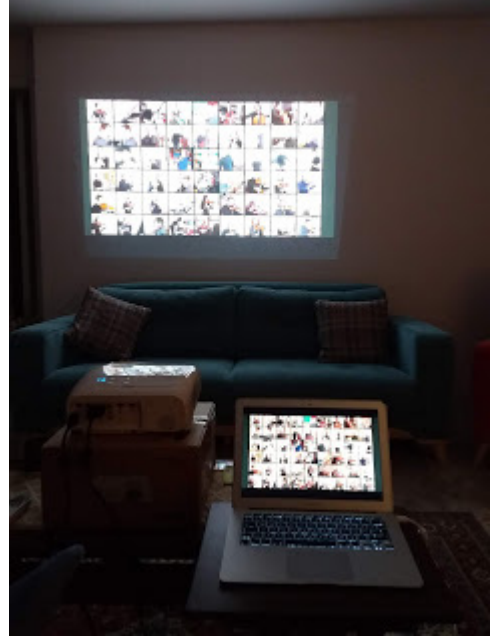
İnsanların senden öğrenecekleri çok şey var.

Kendine iyi bak...

Selamlar, sevgiler, sağlıklar, mutluluklar, kolaylıklar ve başarılar...

27 Nisan 2020 01:26

Sesim duyulsun istiyorum. Söyleyecek söz biriktirmek bu nedenle önemli. Yazdığımı noktalarıp yaşama dönsem iyi olacak. Birikip taşana dek...

COVID19'u bir de benden
dinleyin

Gizli kalmış yeteneklere salgın fırsatı

27.4.2020

Kaç yazıdır şu teknik konuda kendimi geliştirdim, bu yönümü de keşfettim, salgında ne yaşadığım değil daha çok neye dönüştüğüm önemli diye. Bugün ilginç bir deneyim daha ekledim bu kapsamda...

Malûm kalabalık yerlerde bulunmak sakıncalı. Toplumsal hareket kısıtlanması içine ilk giren yerler arasında kuaförler ve berberler vardı. Kahveler kapatılınca, özellikle erkeklerin mahalle berberlerinde buluşup söyleşmeye başladıklarını birkaç yerden duymuştum. O nedenle anlamlı bir kısıtlama oldu. Öte yandan çocukluğumdan beri tanıdığım ve ne zorluklar yaşadıklarına tanık olduğum kuaförler, berberler var. Bu mesleğin, günübirlik kazanç konusunda önemli bir örnek olduğunu düşünüyorum. Kazandığı günlük gelir ile hem geçim sağlıyor, kira, çocukların okulu, barınma, ısınma, beslenme vs. bütün temel yaşam gereksinimlerini karşılıyor hem de çoğu işveren de olduğundan sigorta primlerini ödüyor. Benzer meslekler çok fazla... Evinde kal diyoruz, bunda da çok haklıyız. Çünkü bulaşmayı önlemekten başka salgını durduracak etkili bir yöntem henüz yok. Ne tedavi ne de aşı anlamında... Demesine diyoruz da geçim derdine düşen, o kazanca muhtaç olan insanların rahat bir nefes alması sağlanıyor mu; ona bakmıyoruz. Bunu sağlayacak toplumsal kurum devlet. Vatandaşının sosyal refahını garanti altına alması gereken o merci. Kapalı dükkânları görünce içimde bir sızı oluyor. Ne yaptıklarını düşünüyorum. Keşke elimden bir şeyler gelse, diyorum. En fazla sesleri olup haykırabiliyorum.

Saç ve sakal işleri acil ihtiyaçtan sayılmadı. Fırınlarda, marketlerde, hatta bankalarda fiziksel mesafeye uyularak, tek tek hizmet alınarak, giriş çıkışa dezen-

fektan konarak, içeri maskesiz girilmez denerek çalışma sürdü. İyi de oldu. Ama insanlar kendi görüntülerinden huzursuz oluşlarına, aldırmaazlığa vurup hırpaniliği normalleştirerek ya da kendi çözümlerini yaratıp aynalarla barışarak tepki veriyorlar. Benim açımdan bir sorun olmadı. Beyaz saçlarımı sevdiğim ve hiç boya kullanmadığım için salgından kısa süre önce kestirdiğim saçlarımın özlediğim uzunluğa erişmesini sabırla bekliyorum. Her gün online bir ortamda görünür olduğum için de süslenme zevkini bırakmıyorum. Ancak, saçlarını -olan saçlarını diyeceğim, çünkü o böyle demeyi yeğliyor- kısacık kestirmeyi alışkanlık edinmiş, azıcık uzasa emektar berberine koşan eşim çok huzursuzdu. Tıraşını her gün olması benim için bir mutluluk kaynağı, çünkü ben de sakal ve bıyık taraftarı değilim. Yüzün güzelliği açıklığında bence... Saçlarının uzaması hoşuma gittiye de işe ensenin katılması benim için de tahammül sınırını aştı. Online alışverişle aldığımız saç kesme makinesini bekletme, temizleme ve dezenfeksiyon işlemlerinden geçirdikten sonra bugün iş başa düştü.

Hafta başı, ama ben bütün hafta her gün çalıştığım için dinlenme zamanım başladı. Bu nedenle evdeyim. O zaten online derslerle ve okuma-yazma etkinlikleriyle evden çalışmasını sürdürüyor. Aldı beni bir heyecan. İlk defa saç keseceğim. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Her zaman yaptığım gibi kullanım kılavuzunu okuyayım istedim. Otomatik çeviri sistemlerinden biri kullanılmış olmalı, hiç ama hiçbir şey anlaşılmıyor. Çin malı, Çince den çeviri sanırım. Yeniden sezgilerime dönmem gerekti. Eşim yüreklendiriyor. “Yemekte ve benzer alanlarda elinin ölçüsü hep tutmaz mı, yine öyle olacak!” diyor. “Rahmetli babaannem ‘kökü bende değil mi?’ derdi; haklı, kökü bende, sen telaş yapma!” diyor. En son “Ne kadar kötü olabilir? Dışarı çıkmıyorum zaten” dediğinde ilk kez itiraz ediyorum: Benim göz zevkim ne olacak? Ben söylemeden de pek çok duygumu hisseden sevdiğim, elbette onca çabayı beni düşündüğü için gösterdiğinden bu serzenişe birlikte gülüyoruz.

Velhasıl, arka balkona düzeneği kurup her tür önlemi aldık. Silinebilir bir sandalye, saçların etrafı kirletmeyeceği şekilde dökülmesi için sırtta, omuzlara örtü vs. ayarladım. İncelediğim aleti çözdüm, nereden başlayacağımı planladım ve başladım. Her bölgeyi oraya özel inceleyerek planlamamı hayata geçirdim. Neredeyse hiç saç dönmeden, onları da tutam halinde bir örtüde toplayıp işimi tertemiz bitirdim. Hiç kullanmadığım allık fırçamla ense kısmını da temizleyince işlem tamam oldu. Sonra hayran hayran eserimi seyrettim. Böyle bir deneyim hem beni mutlu etti hem de eşimi rahatlattı. Yanları hızlı uzuyor, iyice kısaltabilirmişsin, dediğinde ona yanıtlım bu kendine güvenin eseri idi: Nasıl olsa alet elimizin altında, uzadıkça keseriz.

Sonrasında Bilgi Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi öğrencileri ile canlı ders portallarında can dostum Pınar Pazarlı Bostan ile söyleştik. Korona günlerinde hayattan söz ettik. Düşünce ve algılarımı, baş etme yollarımı paylaştım, ken-

dimce bazı önerilerde bulundum. Daha önce beni ağırlamışlardı ve çok sevmiştim öğrencilerini. Bu sefer kimseyi görmedim, birkaç kişiyi ancak duydum. Pınar karşımdaydı, onunla konuşuyor gibiydim. Bir tür tiyatro sahnesi gibi, izleyicilerin olduğu kesim karanlık... Biz repliklerimizi söylüyorduk, aslında karşıımızdakiyle diyalogu sürdürüyorduk ama dinleyenlerin varlığı ve onlara dokunma, onlara nüfuz etme, onlardan yansıma olasılıkları bunu diyalogun çok ötesine geçiriyordu. Monolog, diyalog terimlerinden yola çıkarak “Polilog” diyesim geldi. Yunanca yazın kurallarını eşime danıştım. Birkaç sözlük karıştırdı. Tahmin ettiğim gibi böyle bir sözcük yokmuş. Dert etmedim. Polilogia varmış ve çok konuşmak demekmiş, duymazdan geldim. Kastettiğim o değildi. Kültürün en temel öğelerinden dilin gereksinim duydukça zenginleştirilmesi mümkün değil mi? Tam da onu yaptım. Aslında şimdi “gevezelik” yapmış olduk. polilogia... Çok sözün azı, Pınar’ımın öğrencileriyle bir araya gelmek bana iyi geldi. Yansıması da gecikmedi. Çok sevdiğim eski bir öğrencim şu mesajı gönderdi: “Bu bilgilendirici söyleşi için çok teşekkür ederim, hocam; hem Pınar hocama hem size. Sizinle bir arada olmak çok keyifliydi, bu süreçte bilgisayarım yanımda olmadığı için telefon üzerinden katılabildim ve ses konusunda sıkıntı yaşadığım için size düşüncelerimi oradan iletemedim. Ancak yine de mesajla yazmak istedim. Aslında siz hocalarımız gibi ön saflarda çalışmasak da herkesin bu sürece farklı farklı katkı sunabileceği fikri üzerine uzun süredir düşünmediğimi fark ettim. Bunun üzerine önümüzdeki süreçte bol bol düşüneceğim. Emeginize sağlık, sevgiler.” Hemen Pınar’a söyledim; işte bu, söyleşiye başlarken aklımızdan geçen sonuçlarından biri hemen önümüze düştü. Bir kişi bile çok anlamlıyken, birden fazlası olduğuna kuşkumuz yok. Dünkü yazımda, “ses duyulmalı” dememiş miydim?

İçimde işler yapmanın saadeti... Gidesim var ırıkların çalkantısında. Şimdilik o ancak düşlerimde. Neyse ki düşlerim hep yanımda...

Bilgi Üniversitesi öğrencileriyle
söyleşi video kaydı

İşler, güçler ve asıl özlediğim

28.4.2020

Günce kapsamındaki yazılar başlayalı epey olmuş. Yazıp paylaşıp blog sayfamda bırakıyordum. Yorum gelirse yeniden dönme şansım oluyordu. Bugün hepsini elden geçirdim. Oraya geleceğim.

Yarın yine hastanedeyim. Dün, bugün evde, bedenimi vardiya usulüyle hırpalama döneminde olduğum için arada böyle molalar olacak. Süreç başından beri yapmadım sayılır. Aktif görevim olmasa da hastaneye gittim. Ama yorulduğumu hissediyorum ve risk alma sınırını geçtiğimden korktum. O yüzden söz dinledim, evde kaldım.

Durabildim mi? Hayır...

Çok yakın arkadaşlarımdan ve hatta büyüklerimden uyarı geliyor sürekli: “Yavaşla biraz...” “Öğreneceğim şeyler var diyorsun, biri de durmak olmalı diye...” Yapamıyorum, ama en azından denemeye başladım.

Dün bir televizyon programı daveti aldım. Hoşuma gitti, çünkü gerekçesi daha önceki anlatılarımin, söyleşilerimin beğenilmesiymiş. Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz. Gerçi bunlar lafla yürüyen işlerdi ama olsun. Ziya Paşa şöyle devamını getirmiş: Şahsın görünür rütbe-i akli eserinde... Kabul ettim etmesine de televizyon stüdyosunda olmam beklenen saat bildirildiğinde duraksadım. Dedim ki iki aydır ben kimseyle maskesiz, o yakınlıkta, o süre bir arada olmadım. Olamam. Hem bana risk hem de bu davranışımın yanlış algılayıp önlemleri gevşetenler olabilir. Tanıyanlar bilir, kolay hayır diyebilen biri değilim. Ama sorumluluk duy-

gusu ve ilkeler bunun istisnası. Ne iyi oldu, ben kesin bir dille karşı çıkıp online bağlantı önerdim diye, programa yeni bir boyut geldi ve yapımcısına bundan sonra konuk çağrılarak programını zenginleştirilme olanağı doğdu. Var olan bir sistemi kullanma konusunda yolu açmış oldum. Bu da ayrıca hoşuma gitti. Yine bir odaya çekilip ekranlardan bildiklerimi, bilmediklerimi, düşündüklerimi, önerdiklerimi, yaptıklarımı paylaştım.

Son zamanlarda çok fazla “görünür” oldum. Bir yandan huzursuz etse de yapılması gerektiği kadarıyla, benim de aklıma yatan şekilde deneyimleyecek şekilde sınırını çizebiliyorum. Bir arkadaşım bu paylaşımların ardında, “Bu kadar eklektik popüler dünyada gerçek olmak yeterince zorken bir de hem gerçek hem görünür olma yürekliliği önemli” yorumunu yaptı. Üzerine düşündüm. Kendime uyarı notu düştüm: Görünür olurken gerçek olmaya da çalışmayı sakın bırakma!

Sonrasında Ali’nin aşı karşıtlığı-aşı kararsızlığı makalesini okumaya koyuldum. Birbirimizin yazısını her zaman okuyor, düzeltiyor, önerilerde bulunuyoruz. Bu yazıyı bir sosyoloji dergisi yerine birinci basamak hekimlerinin ya da halk sağlığı uzmanlarının dergisine göndermesi daha mantıklı gelmişti. Önermişim, kabul etmişti. Ama okudukça çok etkilendim. Ne kadar çok, hem de konuyla ilgili sağlıkçı okusa, bunu da bir an önce sağlasak diye aklımdan geçirdim durdum. Konuya, toplumbilim penceresinden bakışı çok iyi ortaya koyuyordu. Bütüncül yaklaşıma en güzel örneklerden birini vermişti. Saptamaları daha önce aşı karşıtlarına kızarken aklımın ucundan geçmeyen gerçekler... Ben ki sadece biyoloji ile değil, sosyal ve psikolojik yönleriyle de değerlendirmeye özen gösteririm, bana da yepyeni bakış açıları kazandırdı. Küçük yazın düzeltmelerini bitirmek üzereydim ki derneğin email grubundan bir duyuruyu onayladım. Türk Tabipleri Birliği’nin 26-30 Nisan Aşı Haftası için basın bildirisi bize iletilmişti. Evet dedim, doğru yer orası... İnternet sayfalarından bu dönemde paylaşılsa ne kadar yerinde olurdu. Nasıl ve kime ulaşısam diye düşünmeye başlamışken bir whatsapp grubuna eklendiğim haberi geldi telefonumdan. Yine hangi grup bu, kaçınıcı diye hayıflanacaktım. Bir de baktım ki yakında yapılacak internet toplantısı hakkındaymış ve Türk Tabipleri Birliği başkanı da benden hemen sonra eklenmiş. Elbette durumu ona özel mesajla aktardım. Gönderin, ilgilenelim, dedi. Ben de dümdüz bir yazı hâlinde göndermektense internet sayfasına konulacak belge hâline getirerek dizgisini yaptım. Bülten hazırlığı sırasında görevim olmadığı hâlde merak getirerek dizgisini yaptım. Bülten hazırlığı sırasında görevim olmadığı halde merak ettiğim, bir miktar öğrenip sonra deneme yanılmayla geliştirdiğim bu bilgi son zamanda çok kişinin işine yaradı. Hazırladıkları yazıları taçlandırma olanağı buldum. Şimdi sıra Ali’deydi. Dizgisi hazır olarak yazıyı gönderdim. Sıra sonucu beklemekteyiz; bir de yayınlanırsa harika olacak, birçok kişinin ufkunu açacak.

Bugün için başka tasarımlarım vardı. Dizgide hızımı alamayınca ben de otur-

dum CORONICLE'ımı dizdim. Bir gün internetten bu yazılara erişilemez olursa mutlaka başka ve basılı bir kopyası da olsun diye... Bu yazıya dek geldim. Epey biriktirmişim. Sözcüklerin üzerinden geçerken o yaşanmışlıklara gittim. İyi de oldu. Onu paylaşmak için bir ortam gerek. Şu an bilmiyorum, ama sanırım önüme düşüverecek...

Sabahın en güzel haberi kızımın geleceğiydi. Onunla görüşmeyeli iki aydan da uzun oldu. Gelecek, başka bir yerde tek başına kalacak. Ayarladım. Onu ve kendimizi korumak her zaman önceliğimiz. Geçerken Aydın'da anneannesi ve dedesine uzaktan uğradı ve acil gereksinimlerini alarak destek oldu. Bu sırada balkondan bahçeye birbirinin fotoğrafını çeken torun ve büyükanne ve büyükbabalar yeni özlem giderme yöntemlerini deneyimlemiş oldular. Bana da gönderdikleri için, ucundan duygusuna tanık olabildim. Az önce geldi evimize, maskeler, temizlenme, üzerini değiştirme vs. Koklamak, sarılmak yasak... Sevgi baki olduktan sonra sorun yok. Hayatta kalacağız ki daha çok zamanlar sevgimizi çoğaltacağız. O bir şeyler yerken yarım yazımı bitirip sonrasında yanında zaman geçirmeyi istediğimi söyledim. Bir telaş bitiriyorum bu nedenle.

Şimdi gecede aile saadeti yaşama zamanı... Konuşma, anlatma, anlama zamanı...

Özlemler yatışana dek...

DRT canlı yayın
Bülent Topuz ile söyleşi

1 Yorum

[Yorum formuna geç](#) [Pencereyi kapat](#)

1 – 1 / 1

Unknown dedi ki...

Sevgili Göksel'imiz,

Harika yazını gene heyecanla ve bir solukta okuduk, çok beğendik ve pek çok mesaj aldık.

Uzatmayayım, biz seni dinliyoruz. Senin çok yakın arkadaşlarından ve hatta büyüklerinden sürekli gelen "Yavaşla biraz..."

"Öğreneceğim şeyler var diyorsun, biri de durmak olmalı..." uyarılarını dinlemeyip "Yapamıyorum," demeni hoş karşılamadığımızı

ve denemeye başladığını da yeterli görmediğimizi bildirmek isteriz. Yorulduğunu hissederek ve risk alma sınırını geçtiğinden

korkup evde kaldığında duramamana anlam veremiyoruz. "Hayatta kalacağız ki daha çok zamanlar sevgimizi çoğaltacağız."

vizyonu için bu oldu mu şimdi?

Kendine iyi bak...

Selamlar, sevgiler, sağlıklılar, mutluluklar, kolaylıklar ve başarılar...

:) :)

29 Nisan 2020 05:41

THE SOUND OF SILENCE

Violin I
Arranged by
MARK HAYES
Riichi and Music by
PAUL SIMON

Moderately slow ($\text{♩} = \text{ca. } 80$)

Copyright © Paul Simon, Paul Simon (BMI)
The Sound of Silence Copyright © 1972 Paul Simon (BMI)
All Rights Reserved. International Copyright Secured
COPYING IS ILLEGAL

Preview at www.musicaneo.com

Sessizliğin çılgılığı

30.4.2020

Bu yazıyı nereden başlayacağımı bilemiyorum. Aslında sayfasını epey önce açtım ve birçok işle bölündüm. Geldiğim noktada, ilk anda yazacaklarım anlamını yitirdi. Gözyaşlarımı yenice kurulamışken (elbette ellerimi sürmeden) parmak uçlarım klavyede geziniyor.

Son işim, aslında zevkle yaptığım bir rutinim... Eşimin her ayın ilk günü “Sesin İzi” internet sayfasında çıkan yazı serisinin Mayıs ayı için olanına son okumayı yaptım. Aslında, ilk okuma... Çünkü herkesten önce yazıları okuyabilme ayrıcalığına sahibim. Dört yıldır... Her ayın ilk günü olma ritmini de benim takıntılı yapım sayesinde yerleştirdik. Siteye konunca çevremle paylaşıyorum. Çok güzel görüşler iletiliyor. Aracı olmaktan mutluluk duyuyorum. Her bir yazı bana da çok katkı sunuyor. Görüş alanım genişliyor. Bütüncül bakış yanında onun duyarlığı da bulaşıyor. Bu seferki yazı, iki aydır olduğu gibi yine Corona etkisinde. Sesin birçok yönü, bu döneme o yazılar sayesinde iz bırakıyor. Yarın okunabilir olacak. Beni dağıtan kısmını buraya da alıntılایayım: “Zira sessizliği dinlemek, onun içerdiği özgürleştirici gücü keşfetmemize yol açabilir. Sessizlik, zorunlulukla gelmişse bile, söylemedikleriyle güçlenir. Onu dinleme cüreti ve dirayeti gösterebildiğimiz ölçüde sessizlik bize konuşur.” Gerçekten ağlattı. Kendime ağlamış olmalıyım. Son zamanlarda çok koşturdum, çok iş hallettim, ama hep hep konuştum. İçimde susturmaya çalıştığım ne vardysa ona inat yaptım bunu... İçimden atmak istediklerim de olmalı. Zihnimde inanılmaz bir hareket; sürekli kendimle konuşuyorum, sürekli... Beynimde dinleyip durduğum bir cırcır böceği var. Aman hangi sesi kaçırıyorum diye telaşla kulak kabarttığım... Ama ilk kez “yeter artık!” diye bağırmağ istiyorum. Yetiřmesi gereken işler, bana yapmam söylenenler, yapmam söylenmediğı hâlde

üstüme aldıklarım, proje proje tasarladıklarım... Susun... Hepsi sussun. Sessizlikten öğreneceklerimi kaçırıyorum. Bu cesareti göstermeliyim ki sessizlik de benimle konuşsun.

Aslında sanırım bardak taşı.

Geçen günkü yüksek lisans dersimden sonra öğrenci sayfamdaki okumaları bir daha ele aldım. Aslında dersleri dinliyorum, ama öyle çok telefonla ya da işle bölünüyor ki yeniden yeniden açıp dinlemem, okumam gerekiyor. Odaklanamadıkça harcadığım süre ve enerji artıyor. Okurken bir yer dikkatimi çekti. Kitaplarda da olur bu, farklı zamanlarda okuduğumda farklı yerlerinden etkilenirim. O zamandaki ruh hâlim, düşünme ve hissetme düzeyimle ilintili olarak... Çiğdem Dürüşken hocamızın yazısında geçen alıntı şu şekildeydi *:

“İşte insan doğasının bu kadar değişken, bu kadar tuhaf bir şifresi vardır ve bu şifreyi çözme girişimlerinde Eski Yunan’dan beri nice metafor kullanılır. Bunların en bilineni de, insan bedenini bir gemiye, duygularını şiddetli esen rüzgârlara, aklını da bu geminin kaptanına ya da dümencisine benzeten metafordur. Rüzgârlar olmasa aslında deniz hep sakin, hep berraktır denir, ama rüzgârlar esmeye başlayınca gemi telaşlanır, çalkalanmaya, sağa sola gidip gelmeye, oraya buraya çarpmaya başlar. İşte o anda asıl iş kaptana, yani akla düşer. İşinin ustası, ayık bir kaptansa bu kaptan, hemen dümenini kırar ve sakin sulara yol alır, ama deneyimsizse, ayyağsa o zaman rüzgârlara kapılır ve dönülmez denizlere salınır.”

Benim kaptanım, çok uzun zamandır aklımla beraber sezgim oldu. Birilerine yardımcı olmaya çalışırken son zamanlarda aklımı kullanmaya çalışıyorum. Çoğu zaman işe yarıyor gibi. Ama şimdi, eksik kalan yanı gördüm. Kaptanın akıl parçası için daha çok okumalıyım. Birikmiş, beni bekleyen kitaplara daha fazla zaman ayırmalıyım. Sezgi bu dönemde eskisinden daha da güçlendi. Zaten önüme çıkan sözler, sözcüklerden uyarı levhasını o oluşturmadı mı? Ama okumayı ihmal etmemeliyim. Eskisinden de fazla gereksinimim var bu dönemde.

Her şeye yetişemeyeceğimi görüp sıralama yapmalıyım. Öncelikleri belirlemeli, işleri bölüştürmeli, temelde benim gereksinimlerimin ne olduğunu sık sık düşünmeliyim. Artık biraz durmalıyım. Duracağım. Sessizliği, o sessizlikte kendimi dinleyeceğim. Sonrasına bakarım; kulağıma fısıldananlara göre değişeceğimi hissediyorum.

Aşağıdaki birkaç paragraf bu yazımın önceki başlangıçlarında bölüm pörçük yazdığım notlarım:

“Bir ayın daha sonuna geldik. Salgında bir buçuk ay doldu. neler neler yaşan-

dı. Zaten buraya olabildiğince not ettim. Şimdi genç dostlarımın önerisiyle biriken yazıları bir araya getirme zamanı. Bunu yaparken da birçok video kaydının linkini vermenin yazılı dokümanda işlevsel olmayacağını gördüm. O zaman sevgili dostum, dergi editörüm Nurcihan Bahtiyar'ın öğrettiği kare kod uygulaması aklıma geldi. Yazılı metinde videoları yerleştirmenin en zekice yolu. Heyecanla yaptım. Akıllı telefonların çoğu kare kodları (qr code) okuyor ya da kolayca indirilen uygulamaları var. Böylece blog içinden başka dünyalara gidip dönmeniz olası olacak. Keyifli okumalar ve seyirler dilemeli o zaman.”

“Dün sosyoloji öğrenci ve mezunlarından oluşan, artık benim de arkadaşım olmuş pırıl pırıl gençler için bir araştırmalarına görüşmeci ayarladım. Sorduğum herkesin istekle yardımcı olması beni mutlu etti. Hem yardımcı olmak için üzerime aldığım sorumluluğu yerine getirebildim diye hem de bir ricamın böylesi severek yanıt bulacağı geniş bir çevrem olduğunu görebildiğim için. Bir yandan da kendi sosyoloji yüksek lisans tezimin gerçekliğiyle yüzleştim ve onu dert etmeye başladım. Öncesinde dönem ödevleri bitirmem gerektiğini idrak ettim. Toraks Bülteni online yayınlanma zamanı yaklaşıyor, yazıların dizgilerine başlamalıyım. Çok fazla haber, olay birikti ve onları bültene yerleştirmek için epey uğraşmam gerekecek.”

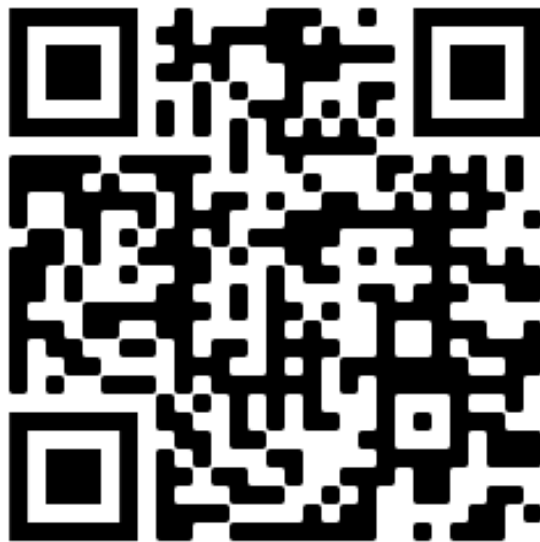
“Avrupa Radyoloji Derneğinin, pandemi döneminde yapay zekânın kullanımı alanında başlatılmış çalışmalardan söz edilen bir toplantısını izledim. Dünyanın değişik yerlerinden konuşmacıların, doğrudan benim konum olmasa da bir süredir aklımdan geçirdiğim bu seçeneği nasıl gördüklerini öğrenmek istedim. Teknolojinin bu sürece katkısı ve olabilirliği açısından aklımdaki sorulara yanıt arayışına iyi denk geldi. Ancak “Hızlı olmalıyız, pandemide düşünerek harekete geçenler kaybedecek; hemen yola çıkmalıyız ve çalışmalar yapmalıyız” mesajı üzerine uzun uzun düşünmeye koyuldum. Bu mesajda içime sinmeyen, aklıma yatmayan bir şeyler var.”

“Bilgisayarda uzun süreler hasta notu yazmak yüzünden iki ay önce sağ elim bileğinde ortaya çıkan, şiddetli ve uzun süreli ağrı yeniledi. O şiddette değil, ama “buradayım, bir yere gitmedim. Sen beni görmezden gelip bileğini zorlamaya devam et,” der gibiydi. Daha birçok iş var; önümüzdeki üç günlük evde kalma sürecini şimdiden tasarladım. Bileğimi biraz biraz dinlendirerek yapayım en iyisi.”

İşte böyle... Yazıya başlamamla bitirmem arasında savrulan ruh hâlimi takdimimdir.

Vakur gemi kaptanım, neredesin? Çalkantıdan kurtar beni. Her zaman yaptığın gibi... Sen dümeni eline alırken ben de sessizliğin çılgılığını dinleyeceğim. Çağrısına uyacağım.

Susuyorum.....*

Simon & Garfunkel: Sound of Silence